

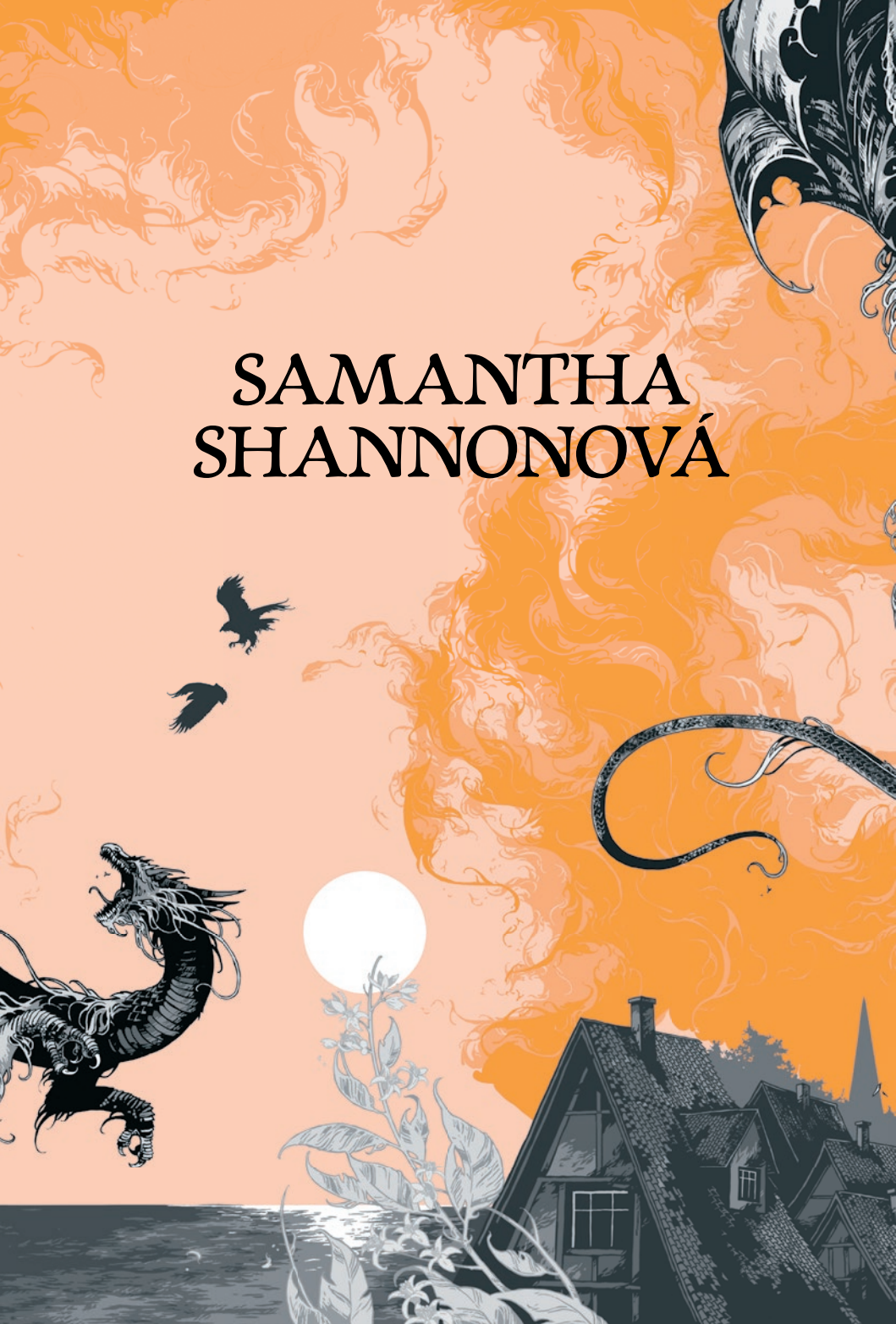
PŘEVORSTVÍ
u PO
MERAN
ČOV
NÍKU

HOST

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

SAMANTHA
SHANNONOVÁ
PŘEVORSTVÍ
U POMERANČOVNÍKU

SAMANTHA SHANNONOVÁ

PŘEVORSTVÍ
u PO
MERAN
ČOV
NÍKU

BRNO 2020

PŘELOŽILA
LENKA KAPSOVÁ

The Priory of the Orange Tree

Copyright © 2019 by Samantha Shannon

Illustrations © 2019 by Emily Faccini

Cover design by David Mann

Cover illustration by Ivan Belikov

Translation © Lenka Kapsová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)

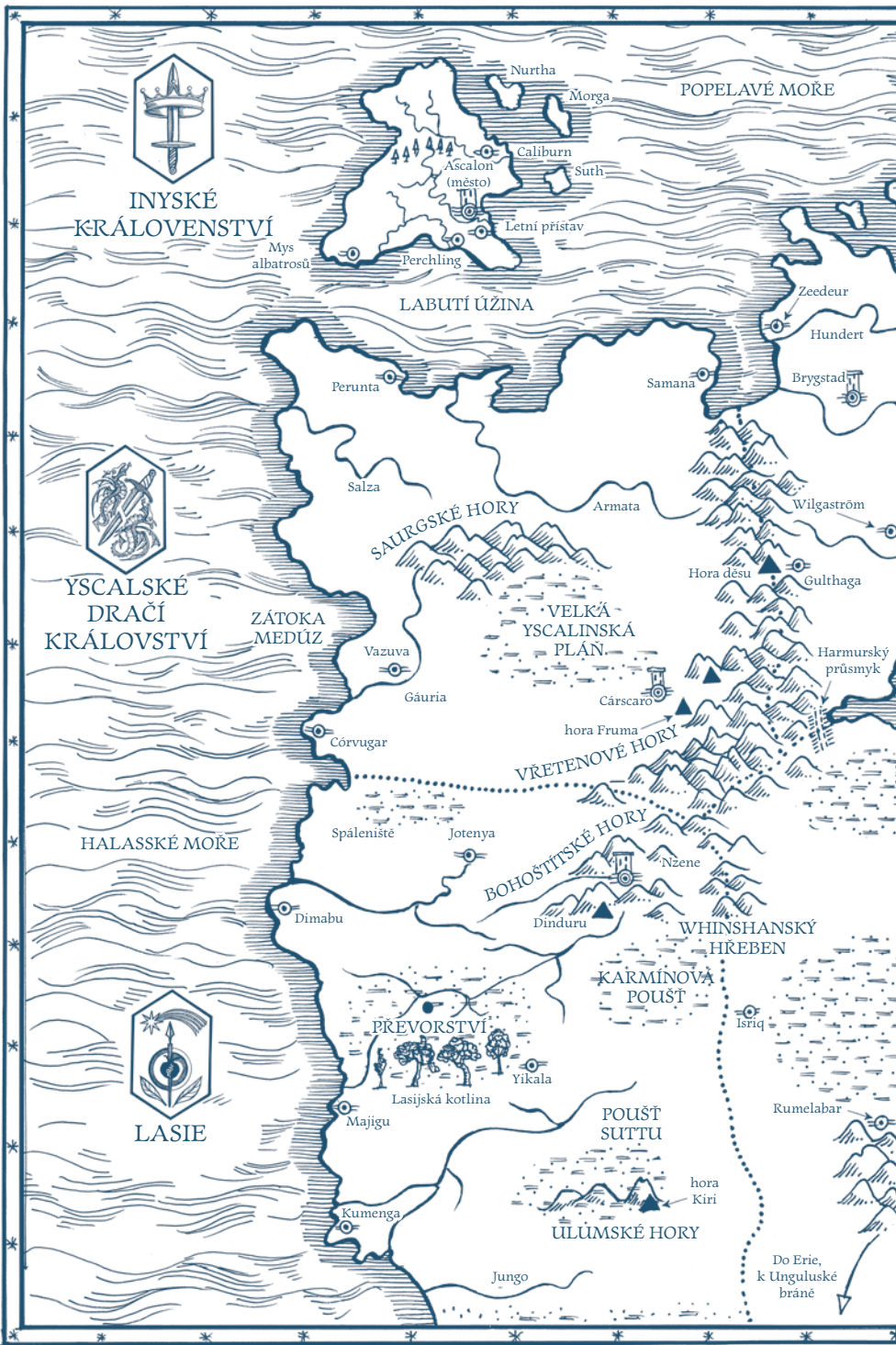
ISBN 978-80-275-0291-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0292-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0293-6 (Formát MobiPocket)

Poznámka autorky

Fiktivní prostředí a děj románu *Převorství u pomerančovníku* byly inspirovány legendami i skutečnými událostmi z různých částí světa. Žádná součást románu se však nesnaží být věrným vypočtením konkrétní země, kultury či historické události.

INYSKÉ
KRÁLOVENSTVÍ
Mys
albatrosů

YSCALSKÉ
DRAČÍ
KRÁLOVSTVÍ
ZÁTOKA
MEDŮZ

LASIE

Nurtha
Morga
Caliburn
Ascalon (město)
Suth
Letní přístav
Perchling

POPELAVÉ MOŘE

LABUTÍ ÚŽINA

Perunta

Samana

Zeedeur
Hundert
Brygstad

SAURGSKÉ HORY

VELKÁ
YSCALSKÁ
PLÁN

Vazuva
Gäuria

Hora děsu
Gulthaga

Córvugar

Cárscard

hora Fruma

Harmursky
průsmyk

HALASSKÉ MOŘE

Spálenisté

Joterya

VŘETENOVÉ HORY

BOHOŠTTSKÉ HORY

WHINSHANSKÝ
HŘEBEN

Dimabu

Nžene

Dinduru

KARMÍNOVÁ
POUŠŤ

Isriq

PŘEVORSTVÍ

Lasijská kotlina

Yikala

Majigu

POUŠŤ
SUTTU

Rumelabar

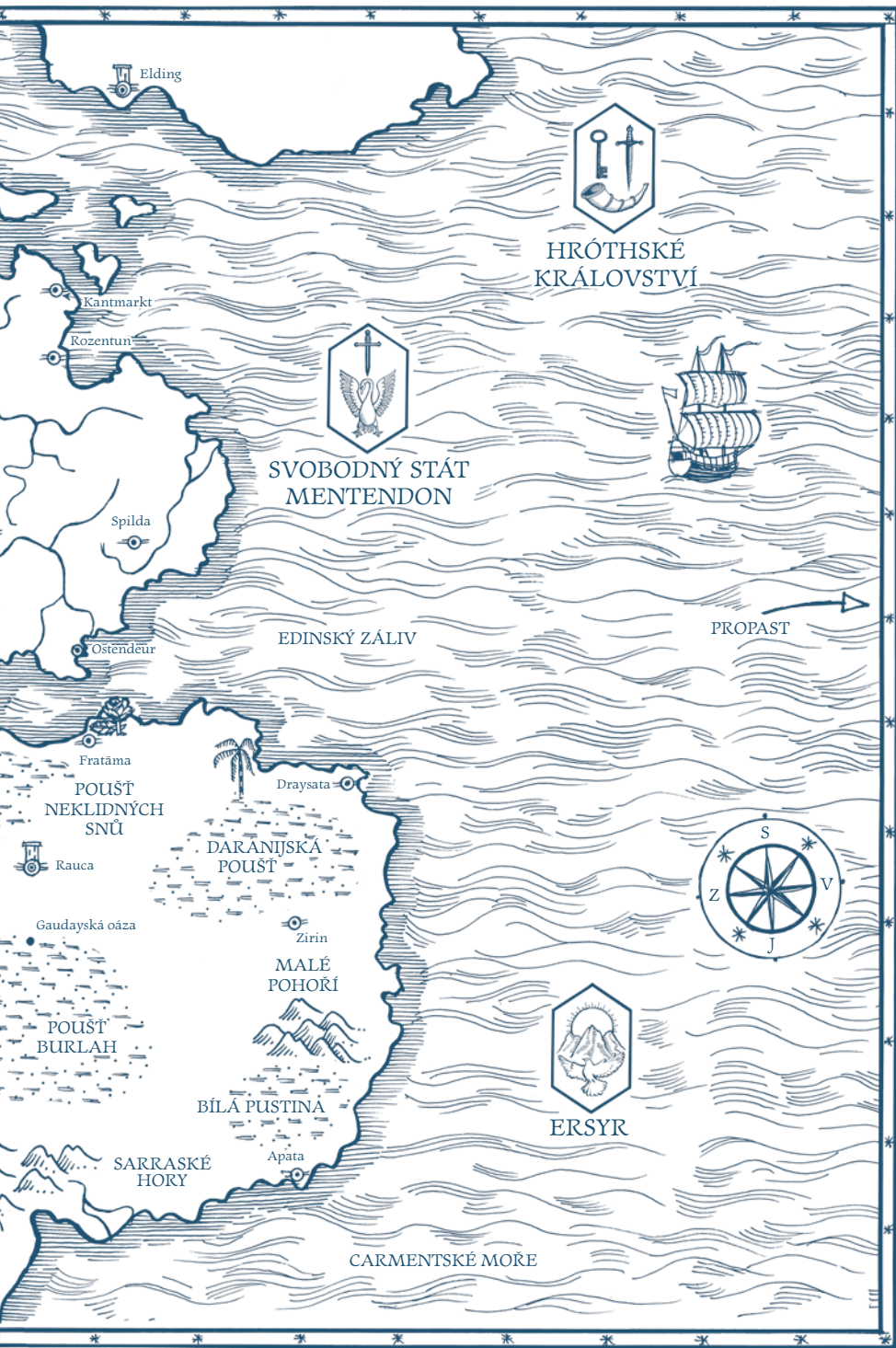
Kumenga

hora Kiri

ULŮMSKÉ HORY

Jungo

Do Erié,
k Ungaluské
braně

Elding

HRÓTHSKÉ
KRÁLOVSTVÍ

Kantmarkt

Rozentun

SVOBODNÝ STÁT
MENTENDON

Spilda

Ostendeur

EDINSKÝ ZÁLIV

PROPAST

Fratama

POUŠŤ
NEKLIDNÝCH
SNŮ

Draysata

DARANIJSKÁ
POUŠŤ

Gaudayská oáza

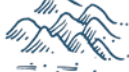
Rauca

Zirin

MALE
POHORÍ

POUŠŤ
BURLAH

BÍLÁ PUSTINA

ERSYK

SARRASKÉ
HORY

Apata

CARMENTSKE MOŘE

ŘÍŠE DVANÁCTI JEZER

BEZESNÉ MOŘE

SEPUĽSKÝ POLOOSTROV

SLUNEČNÍ MOŘE

SEIIKI

PROPAST

NEKONEČNÉ MOŘE

OSTROV BRKŮ

WHINSHANSKÝ HŘEBEN

horo Whin

Jezero chladných úsvitů

Velké říšské údolí

Město tisíc květů

Jezero dlouhých dnů

LAKERSKÉ HORY

NHANGTSKÉ HORY

Jezero večerních stromů

Jezero spícho slunce

Reka stinů

Jezero bezpečtu motýlů

Brakwa

Jezero jižního pobřeží

Hisaň

Orisima

Sidupi

Basai

Apampi

Ampiki

Ginura

horo Tego

Ginurská zátoka

Kapara

Tekara

Isunská zátoka

Nanta

Tukupa

Xothu

Shim

Kanxang

Kenglim

Mys per

I

Příběhy starých časů

Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz.

Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let.

— ZJEVENÍ JANOVO 20

1

Východ

Ten cizinec vystoupil z moře jako nějaký vodní duch, bosý a posetý šrámy utrženými během cesty. Jako opilý vrávoral mlžným oparem, který obe- mykal Seiiki jako pavučina.

V příbězích z dávných časů se praví, že vodní duchové jsou odsouzeni žít v tichu. Že se jim spolu s kůží scvrkl i jazyk a kosti mají obalené jen mořskými řasami. Že číhají v úkrytu, aby mohli neopatrné vtáhnout do srdce Propasti.

Taná tyhle báchoroky nenaháněly strach, ani když byla malá. Teď před sebou držela tasenou dýku, lesklou a prohnutou ve tvaru úsměvu, a ne- spouštěla zrak z postavy ve tmě.

Když na ni ten člověk zavolal, cukla sebou.

Náhle vyšel měsíc, až dosud ukrytý za mraky. Poskytl jí dost světla na to, aby muže uviděla. A aby on spatřil ji.

Nebyl to žádný vodní duch. Byl to vetřelec, cizinec. Pohlédli na sebe a už se to nedalo vzít zpátky.

Byl opálený, vlasy měl žluté jako sláma a z vousů mu kapala voda. Převaděči ho nejspíš nechali kus od pobřeží a řekli mu, ať zbytek cesty doplave. Bylo zřejmé, že z jejího jazyka nezná ani slovo, ale ona jeho řeči rozuměla natolik, aby pochopila, že ji žádá o pomoc. Že chce hovořit s Válečníkem ze Seiiki.

Tlukot jejího srdce připomínal malou bouři. Neodvažovala se promluvit, protože kdyby dala najevo, že mu rozumí, vzniklo by mezi nimi pouto, a to by ji prozradilo. Tak jako se ona stala svědkem jeho zločinu, stal by se zase on svědkem toho jejího.

Měla být v izolaci, v ústraní. V bezpečí za zdmi Jižního domu, očištěná a připravená na nejdůležitější den svého života. Místo toho teď byla poskvrněná, nenapravitelně pošpiněná. A to všechno proto, že se přede Dnem volby chtěla ještě naposledy ponořit do moře. Kolovaly zvěsti, že velký Kwiriki dá přednost těm, kdo najdou dost kuráže vyklouznout během pobytu v ústraní ven a oddat se vlnám. A on jí místo toho seslal tuhle noční múru.

Celý život měla až moc velké štěstí.

A teď přišel trest.

Aby cizince udržela v bezpečné vzdálenosti, mířila na něj dýkou. Muž se tváří v tvář hrozící smrti roztrásl.

Myslí jí vířily nesčetné možnosti co udělat — jedna horší než druhá. Pokud cizince předá úřadům, vyjde najevo, že porušila nařízenou izolaci.

Třeba Den volby ani neproběhne. Ctihodný guvernér Hisanu, zdejší seiikinské provincie, by nikdy nedopustil, aby bohové vstoupili do míst, která by mohla být zasažena rudou nemocí. Mohlo by trvat celé týdny, než by se ověřilo, že městu nehrozí žádné nebezpečí, a mezitím by povolané osoby došly k závěru, že příchod cizince je zlé znamení a šanci stát se jezdcí dostane až další generace učedníků, ne ta její. Přišla by o všechno.

Ne, nemůže ho udat. Ale nemůže ho tu ani nechat. Jestli má muž skutečně rudou nemoc, tak by jeho propuštěním ohrozila celý ostrov.

Zbývala jediná možnost.

Ústa mu ovinula pruhem látky, aby nemohl nemoc šířit svým dechem. Trásl se jí přitom ruce. Když byla hotová, pokynula mu a vyrazili přes černý písek pláže směrem k městu. Celou dobu se držela co nejbliž u něj, špičku nože přiloženou k jeho zádům.

Město Hisan nikdy nespalo. Dívka vedla cizince nočními tržišti, kolem svatyní postavených z naplaveného dříví a pod šňůrami, na nichž visely modré a bílé lucerny, slavnostní výzdoba přichystaná na Den volby. Její vězeň na to vše hleděl mlčky, s očima široce rozevřenýma. Ve tmě nehrozilo, že by někdo rozeznal jeho rysy, přesto mu Tané poklepala plochou

stranou čepele na temeno, aby sklonil hlavu. Celou dobu s ním kráčela místy, kde bylo co nejméně lidí.

Už přišla na to, jak ho izolovat od ostatních.

K pobřeží Hisanského mysu přiléhá umělý ostrov. Jmenoval se Orisima a pro místní představoval tak trochu kuriozitu. Byla na něm zřízena obchodní stanice, na níž se ubytovala hrstka kupců a učenců ze Svobodného státu Mentendon. Spolu s Lakustrinci z druhé strany mysu byli Mentové jediní, kdo měl povolení obchodovat na Seiiki i poté, co se ostrov odřízl od zbytku světa.

Orisima.

Právě tam toho cizince vezme.

Most vedoucí k obchodní stanici osvětlovaly pochodně a hlídala ho ozbrojená stráž. Povolení ke vstupu mělo jen pár Seiikinců a ona k nim nepatřila. Jedinou další možnost, jak se dostat za plot, představovala podvodní brána, která se otevírala jednou za rok při vykládce zboží z mentských lodí.

Tané odvedla cizince dolů ke kanálu. Sama ho na Orisimu propašovat nemohla, ale znala jednu mladou ženu, která to dokáže. Ženu, jež bude přesně vědět, kde ho na obchodní stanici schovat.

Niclays Roos už si ani nevzpomínal, kdy měl naposledy návštěvu.

Naléval si právě trochu vína — jen slzu z už tak bídného přídělu — a vtom někdo zaklepal na dveře. Víno bylo jedno z mála potěšení, která Niclaysovi ještě na světě zbývala, a on zrovna nasával jeho vůni a vychutnával si okamžik před prvním douškem.

A teď ho někdo vyrušil. Jak jinak. S povzdechem se zvedl, a když se ozvala bolest v kotníku, otráveně zavrčel. Ještě aby to tak byla padoucnice, pomyslel si.

Další zaklepání.

„Táhněte všichni k čertu,“ ulevil si Niclays polohlasně a natáhl se pro hůl.

Na střechu bubnoval déšť. Seiikinci ho v této roční době nazývali švestkovým — vzduch byl tak vlhký a těžký, že by se dal krájet, a stromy byly obtěžkané zralým ovocem. Niclays přešel kulhavým krokem po rohožích

na podlaze, ještě jednou zamumlal jakousi nadávku a na škvíru pootvěřel dveře.

Ve tmě stála žena. Tmavé vlasy jí splývaly až k pasu a na sobě měla šaty se solnými květy. Byla tak zmáčená, že to nemohl mít na svědomí jen déšť.

„Dobry večer, učený doktore Roosi,“ pozdravila ho.

Niclays zvedl obočí. „Nesnáším návštěvy v tuhle hodinu. Vlastně v jakoukoli hodinu.“ Věděl, že by se měl poklonit, ale neviděl důvod, proč by na tu cizí ženu měl dělat dobrý dojem. „Odkud znáte moje jméno?“

„Někdo mi ho řekl.“ Zjevně se nechystala prozradit nic dalšího. „Mám s sebou jednoho vašeho krajana. Zůstane u vás přes noc a zítra za soumraku si pro něj zase přijdu.“

„Mého krajana, říkáte?“

Jeho návštěvnice nepatrně pootočila hlavu. Od nedalekého stromu se odpojila silueta.

„Převaděči ho dovezli do Seiiki,“ řekla žena. „Zítra ho zavedu k váženému guvernérovi.“

Když postava vstoupila do kužele světla vycházejícího ze dveří, Niclays zůstal jako přimrazený.

Na jeho prahu stál zlatovlasý muž, zmáčený úplně stejně jako ta žena. Muž, jehož na Orisimě nikdy neviděl.

Na obchodní stanici žilo dvacet lidí. Znal obličej i jméno každého z nich. Na některé z mentských lodí mohl připlout nováček, ne však teď, k tomu docházelo mnohem později v roce.

Těm dvěma se nějak podařilo proniknout na Orisimu, aniž je kdokoli zpozoroval.

„Tak to ne,“ zavrtěl hlavou Niclays. „Proboha, ženská, snažíte se mě zaplést do nějaké převaděčské akce?“ Zasařtral rukou po dveřích. „Já tu prostě nemůžu ukrývat vetřelce. Kdyby se to někdo dozvěděl...“

„Jednu noc,“ trvala na svém žena.

„Jednu noc, nebo celý rok — hlavu nám useknou tak jako tak. Dobrou noc.“

Při těch slovech se pokusil zavřít dveře, ale žena strčila do škvíry loket.

„Když to uděláte,“ naklonila se k němu tak blízko, až Niclays cítil její dech, „odměním vás stříbrem. Dostanete ho, kolik unesete.“

Niclays Roos zaváhal.

Stříbro bylo velkým lákadlem. Niclays se strážemi prohrál v kartách víckrát, než bylo zdrávo, a dlužil jim víc, než si kdy mohl vydělat. Zatím jejich výhrůžky řešil příslibem drahokamů z další mentské zásilky, jenže moc dobře věděl, že až loď připluje, na palubě nebude ani jediný zpropadený drahý kámen. Rozhodně ne pro takové, jako je on.

Jeho mladší já chtělo nabídku přijmout, i kdyby jen kvůli dobrodružství. Než se do věci stačilo vložit jeho starší, moudřejší já, žena se otočila k odchodu.

„Vrátím se zítra večer,“ oznámila mu. „Postarejte se, ať ho do té doby nikdo nespatri.“

„Počkejte,“ sykl na ni zlostně. „Co jste vůbec zač?“

Jenže žena už byla pryč. Niclays se rozhlédl po ulici, vztekle odfrkl a pak vyděšeného cizince vtáhl dovnitř.

Bylo to šílenství. Kdyby jeho sousedé zjistili, že ukrývá vetřelce, dolekli by ho před rozzuřeného Válečníka, který rozhodně nebyl proslulý milosrdenstvím.

Jenže cizinec tu stál před ním.

Niclays zavřel dveře. Přestože bylo horko, muž stojící na rohoži se celý třásl. Olivovou pleť měl na tvářích spálenou od slunce a modré oči zakažené mořskou solí. Aby se Niclays něčím zaměstnal a zaplašil úzkost, vzal příkrývku dovezenou z Mentendonu a muži ji podal. Ten si ji od něj beze slova vzal. Ke strachu měl věru dobrý důvod.

„Odkud jste?“ otázal se ho Niclays úsečně.

„Promiňte,“ zašeptal host. „Nerozumím vám. Mluvíte seiikinsky?“

Inyština. Tenhle jazyk neslyšel už hezky dlouho.

„To nebylo seiikinsky,“ řekl Niclays v inyštině. „To bylo mentsky. Myslel jsem, že jste z Mentendonu.“

„Ne, pane, já jsem z Ascalonu,“ odpověděl muž slabým hlasem. „Mohu se zeptat na vaše jméno, když už vám vděčím za poskytnutí přístřeší?“

Typicky inyské, pomyslel si Niclays. Zdvořilost nade vše. „Roos,“ vyštěkl. „Doktor Niclays Roos. Mistr chirurgického umění. Člověk, jehož život momentálně ohrožujete svou přítomností.“

Mladík na něj zíral.

„Doktor...“ odmlčel se a polkl. „Doktor Niclays Roos?“

„Gratuluju, chlapče. Vidím, že uši ti voda neucpala.“

Jeho host se chrčivě nadechl. „Doktore Roosi,“ vypravil ze sebe, „to musí být zásah vyšší prozřetelnosti. Skutečnost, že mě Rytíř pospolitosti dovedl právě k vám...“

„Právě ke mně?“ zamračil se Niclays. „Copak my se známe?“

Snažil se z paměti vydolovat nějakou vzpomínku na dobu strávenou v Inysu, byl si však jistý, že toho člověka nikdy nespatriil. Ledaže by ovšem byl opilý. Což se mu, pravda, na Inysu stávalo dost často.

„Ne, pane, vaše jméno znám od jednoho přítele,“ řekl muž a utřel si rukávem obličej. „Byl jsem si jistý, že zemřu na moři, ale pohled na vás mi opět dodal naději. Chvála Svatému.“

„Tady ten váš Svatý žádnou moc nemá,“ zamumlal Niclays. „A teď mi povězte, jak říkají vám.“

„Sulyard. Triam Sulyard, k vašim službám. Byl jsem panošem u dvora Jejího Veličenstva Sabran Berethnetské, inyské královny.“

Niclays zaskřípal zuby. Kdykoli uslyšel to jméno, hned viděl rudě.

„Panoš,“ procedil mezi zuby a posadil se. „Asi jste Sabran omrzel, tak jako ji časem omrzí všichni její poddaní, že?“

Sulyard se naježil. „Jestli budete urážet mou královnu, tak...“

„Tak co?“ Niclays na něj pohlédl přes obroučky brýlí. „Možná bych vám spíš měl říkat Triam Stupidyard. Máte vůbec představu, co tady dělají s cizinci? Sabran vás sem poslala, abyste tu umřel obzvlášť krutou a pomalou smrtí?“

„Její Veličenstvo neví, že tu jsem.“

Zajímavé, pomyslel si Niclays a nalil muži sklenici vína. „Tumáte,“ utrousil nerudně. „Vypijte to do dna.“

Sulyard sklenici vyprázdnil.

„Teď vám, pane Sulyarde, položím důležitou otázku,“ pokračoval Niclays. „Kolik lidí vás cestou sem vidělo?“

„Přiměli mě doplavat na pobřeží. Nejdřív jsem se ocitl v jakési zátoce s černým pískem.“ Sulyard se stále celý třásl. „Objevila se tam dívka a s nožem přiloženým k mým zádům mě dovedla do města. Nechala mě v nějaké stáji, kam si pro mě přišla další mladá žena a vyzvala mě, abych ji následoval. Zavedla mě k moři a společně jsme doplávali až k přístavní hrázi. Ta měla na konci podvodní bránu.“

„Byla otevřená?“

„Ano.“

Takže se ta žena zná s někým ze stráží, došlo Niclaysovi. Domluvili se, že kvůli ní nechá bránu otevřenou.

Sulyard si promnul oči. Dlouhý pobyt v mořské vodě ho poznamenal, při bližším pohledu si však Niclays všiml, že je muž mladý, mohlo mu být sotva dvacet.

„Doktore Roosi,“ oslovil ho mladík. „Máme zde nanejvýš důležité posláné. Musím mluvit s...“

„Tady vás přeruším, pane Sulyarde,“ skočil mu do řeči Niclays. „Nezajímá mě, proč jste tady.“

„Ale...“

„Ať máte za lubem cokoli, zjevně to podnikáte na vlastní pěst bez vědomí svých nadřízených, což je pošetilost. Jestli vás tu najde vrchní velitel a dá vás odvléct k výslechu, tak chci mít možnost s čistým svědomím prohlásit, že netuším, proč jste se uprostřed noci objevil na mém prahu s představou, že vás v Seiiki uvítají s otevřenou náručí.“

Sulyard překvapeně zamrkal. „Vrchní velitel?“

„To je seiikinský úředník, který zodpovídá za tohle plovoucí smetiště, i když si o sobě zjevně myslí, že je takový menší bůh. Tušíte vůbec, kde jste se to ocitl?“

„Na Orisimě, poslední východní obchodní stanici, kde má Západ zastoupení. Právě proto jsem doufal, že by mě Válečník mohl přijmout.“

„Ujišťuju vás, že by Pitosu Nadama na svém dvoře nikdy nepřijal žádného vetřelce. Pokud se o vás dozví, rovnou vás dá popravit.“

Sulyard mlčel.

Niclays chvíli uvažoval, má-li svému návštěvníkovi říct, že si pro něj jeho záchránkyně hodlá nazítří večer přijít, dost možná proto, aby ho udala. Pak se však rozhodl mlčet. Sulyard by mohl zpanikařit a pokusit se o útěk, a tady nebylo kam utéct.

Zítří. Zítří už bude pryč.

V tu chvíli Niclays zaslechl zvenčí hlasy. Na dřevěných schodech sousedních obydlí se ozvalo dupání. Sevřel se mu žaludek.

„Schovej se,“ křikl na mladíka a popadl hůl.

Sulyard skočil za paraván. Niclays roztřesenýma rukama otevřel dveře.

Před několika staletími podepsal první seiikinský Válečník takzvaný Velký výnos, kterým uzavřel ostrov pro všechny kromě Lakustrinců a Mentů, aby ochránil svůj lid před dračím morem. I když epidemie moru opadla, ostrov už zůstal od zbytku světa odříznutý. Jakýkoli vetřelec, který by tam bez povolení pronikl, měl být odsouzen k smrti, stejně jako všichni, kdo mu v tom pomáhali.

Venku nebylo nikde vidět stráže, ale několik sousedů postávalo v hloučku na ulici. Niclays k nim přistoupil.

„Co se to tu, v Galianově jménu, děje?“ oslovil kuchaře, který zíral kamsi nahoru s pusou tak otevřenou, že by mu do ní mohlo napršet. „Doporučuju ti, Harolte, abys tenhle výraz nenasazoval moc často, jinak by tě lidé mohli považovat za slabomyslného.“

„Podívejte, Roosi,“ vydechl kuchař užasle. „Podívejte!“

„Doufám, že to bude stát za...“

Když uviděl, na co se kuchař dívá, už větu nedokončil.

Nad plotem, kterým byla Orisima obehnaná, se tyčila obrovská hlava. Patřila stvoření zrozenému z moře a drahokamů.

Z jeho šupin stoupala pára. Byly to šupiny z měsíčního kamene, tak zářivé, jako by žhnuly zevnitř. Každá z nich byla potažená vrstvičkou krůpějí připomínajících drahokamy. Tvorovy oči připomínaly zářící hvězdy a jeho rohy se leskly jako rtuť, jak se v nich odrážel bledý měsíc. S lehkostí stuhy vlající ve větru se vznesl nad most a tiše, lehounce jako papírový drak zmizel na noční obloze.

Drak. Ve chvíli, kdy se vznesl nad Hisanský mys, se z vody začali vynořovat další a zanechávali po sobě závaný chladného vzduchu. Niclays si položil ruku na místo, kde mu splašeně bušilo srdce.

„Co tu u všech všudy dělají?“ zamumlal.

2

Západ

Pochopitelně měl na obličejí masku. I jeho předchůdci ji měli. Jedině hlupák by se pokoušel proniknout do Věže královen, aniž by skryl svou totožnost. A vzhledem k tomu, že se tomuhle zabijákovi podařilo proniknout až do královského předpokoje, tak to rozhodně žádný hlupák nebyl.

V královské ložnici, která s předpokojem bezprostředně sousedila, tvrdě spala Sabran. Měla rozpuštěné vlasy a tmavé řasy lemující zavřená víčka kontrastovaly s její světlou pletí — ztělesněný obraz míru a pokoje. Dnes v noci vedle ní spala Roslain Crestová.

Ani jedna z nich netušila, že se k nim každým okamžikem přibližuje stín s pověřením zabíjet.

Když se Sabran ukládala k spánku, klíč k tomu nejsoukromějšímu prostoru předávala jedné z komorných královské ložnice. Nyní ho u sebe měla Katryen Withyová, která se teď pohybovala někde na Loveckém ochozu. Královské komnaty sice hlídali Strážci těla, ale dveře ke královské ložnici neměli pod kontrolou nepřetržitě. Vždyť k ní existoval pouze jediný klíč.

Cesta byla volná.

V královském předpokoji — posledním ochranném prostoru, který odděloval lože královny od vnějšího světa — se zabiják ohlédl přes rameno. Strážce sir Gules Heath byl na svém venkovním stanovišti; o nebezpečí, které během jeho obchůzky proniklo dovnitř, neměl ani tušení. Nevěděl ani o Ead ukryté mezi stropním trámovím, která teď sledovala, jak zabiják natahuje ruku ke dveřím vedoucím ke královně. Tiše vytáhl z pláště klíč a vsunul ho do zámku.

Ozvalo se cvaknutí.

Dlouho stál bez hnutí. Čekal na svou chvíli.

Byl mnohem opatrnější než ti před ním. Až když na Heathe přišel jeden z jeho obvyklých záchvatů kašle, zmáčkl vetřelec kliku a vešel do Velké ložnice. Druhou rukou vytáhl z pochvy nůž. Byl z téže oceli jako nože používané jeho předchůdci.

Pohnul se a Ead se pohnula s ním. Neslyšně se spustila z trámu.

Na mramorové podlaze se zableskly její bledé nohy. Jakmile udělal zabiják s tasenou dýkou krok ke královské ložnici, Ead mu zakryla ústa a zabodla mu nůž mezi žebra.

Vrah se začal zmítat. Ead ho pevně držela a dávala pozor, aby ji nepotřísnila ani kapka krve. Když se tělo přestalo hýbat, tiše ho položila na podlahu a sejmula mu z obličeje stejnou hedvábnou masku, jakou měli i všichni před ním.

Tvář pod maskou byla mladá, patřila chlapci sotva dospívajícímu. Jeho oči, nehybné jako hladina rybníka, slepě zíraly do stropu.

Ead nebyl povědomý. Políbila ho na čelo a nechala jeho tělo ležet na mramorové podlaze.

Jakmile se stáhla zpět do chodeb paláce, ozvalo se volání o pomoc.

Za svítání už byla v paláci. Vlasy měla sčesané do sítky utkané ze zlatého vlákna, posázené smaragdy.

Každé ráno prováděla naprosto stejné úkony. Dokud se chovala předvídatelně, byla v bezpečí. Nejdřív zašla za poštmistrem, který jí sdělil, že jí nepřišlo žádné psaní. Pak došla k bráně a chvíli hleděla na město Ascalon. Představovala si, že jednoho dne jím bude moct projít, dojde až do přístavu a nasedne na loď, která ji odveze domů do Lasie. Občas za branou zahlédla někoho známého a nepatrným kývnutím se s ním pozdravila. Nakonec se odebrala do Hodovního domu, kde s Margret posnídaly, a v osm hodin se pak ujala své práce.

Dnes bylo prvním Eadiným úkolem vypátrat královskou prادلenu. Zanedlouho ji našla za hlavní kuchyní, ve výklenku porostlém břechtanem. Stál u ní jeden podkoní a vypadalo to, jako by se ústy snažil spočítat pihy v pradelčině výstřihu.

„Přeju vám dobré ráno,“ pronesla Ead nahlas.

Oba mladí lidé od sebe s polekaným výkřikem odskočili. Podkoní sebou vyděšeně trhl jako nějaký kůň ze stáje.

„Slečno Duryanová...“ Pradlenka si spěšně uhladila sukně a vysekla pukrle. Tváře jí polil ruměnc. „Prosím, slečno, neříkejte to nikomu, jinak si to vypiju.“

„Nemusíš přede mnou dělat pukrle, nejsem urozeného rodu,“ usmála se na ni Ead. „Jen se mi zdálo vhodné připomenout ti, že se máš Jejímu Veličenstvu denně hlásit. Poslední dobou svou práci trochu zanedbáváš.“

„Ach, slečno Duryanová, přiznávám, že mi myšlenky bloudily jinde, ale měla jsem takový strach,“ sepjala pradlenka mozolnaté ruce. „Mezi sloužícími se leccos proslýchá. U jezer prý předečtírem nějaký wyverling zardousil několik kusů dobytka. Wyverling, dračí stvoření! Není to děsivé, že se sluhové Bezejmenného zase probouzejí?“

„Tím spíš se máš pilněji věnovat práci. Tihle sluhové Bezejmenného ukládají Jejímu Veličenstvu o život, protože v případě jejího úmrtí by se jejich pán mohl vrátit na tento svět,“ řekla Ead. „Tvoje role je tedy nezastupitelná, pradlenko. Nesmíš ani jedinkrát zapomenout zkontrolovat povlečení na loži Jejího Veličenstva, aby v něm náhodou nebyl ukrytý jed. A starej se, aby bylo pořád čisté a voňavé.“

„Ovšem. Slibuju, že si zase budu víc hledět práce.“

„To ale neslibuj mně. Měla bys to to slíbit Svatému,“ kývla Ead směrem ke Královské svatyni. „Zajdi tam hned teď. Možná bys mohla poprosit i o odpuštění za tu svou... indiskrétnost. Běž tam i se svým milým a modlete se, ať vám Svatý prokáže milosrdenství. Tak honem, už neotálej!“

Pradlenka odspěchala a Ead se pousmála. Vystrašit Inysany bylo překvapivě snadné.

Úsměv jí však ze rtů rychle zmizel. Takže nějaký wyverling se odvážil zaútočit na dobytek. Ačkoli se tu a tam některé z dračích stvoření probudilo, málokdy ho někdo zahlédl. Jenže během posledních měsíců k tomu došlo několikrát. To, že se tito tvorové najednou odvažují lovit v oblastech osídlených lidmi, nevěstilo nic dobrého.

Ead se do královských komnat vydala delší cestou a držela se mimo dohled lidských očí. Prošla kolem královské knihovny, vyhnula se jednomu z bílých pávů procházejících se po zahradách a vešla do chodeb ambitu.

Ascalonský palác, majestátní stavba z bílého vápence, byla největší a nejstarší rezidencí berethnetské dynastie, z níž vzházely všechny vládkyně Inyského královenství. Škody, které palác utrpěl během Smutku věků, temného období, v němž Dračí armáda vyhlásila léta trvající válku lidstvu, už byly dávno odstraněny. Ve všech oknech byly skleněné vitráže duhových barev. V areálu paláce se nacházela Svatyně šesti ctností, již obklopovaly zahrady plné travnatých stinných zákoutí. Majestátně se tu tyčila ohromná budova královské knihovny korunovaná mramorovou věží s hodinami. Bylo to jediné místo, kde mohla Sabran se svými dvořany pobývat během léta.

Uprostřed nádvoří rostla jabloň. Když na ni Ead padl zrak, něco se jí sevřelo v hrudi.

Bylo to už pět dnů, co Loth spolu s lordem Kitstonem Gladem nečekaně uprostřed noci zmizeli z paláce. Nikdo nevěděl, kde jsou a proč dvůr bez svolení opustili. Sabran obestíral neklid takřka hmatatelně, jako nějaký plášť, Ead ten svůj tiše ukrývala v nitru.

Vybavila se jí vůně kouře během první Slavnosti společenství, kterou zažila a při níž se seznámila s lordem Artelothem Beckem. Každý rok na podzim se všichni příslušníci dvora sešli, dávali si dárky a radovali se ze vzájemné jednoty v Říši ctností. Tehdy se poprvé potkali osobně, ale Loth se Ead později přiznal, že byl už dlouho zvědavý na mladou ženu, která přibyla do královniny družiny. Slýchal o ní všelijaké zvěsti — že je to osmnáctiletá dívka odněkud z Jihu, která není ani ze vznešeného, ani z rolnického rodu, a jež se teprve přednedávnem obrátila na víru v Šest ctností. Mnoho dvořanů bylo u toho, když ji ersyrský velvyslanec představoval královně.

Nepřináším na oslavu Nového roku žádné šperky ani zlato, Vaše Výsosti. Přivádím vám dámu, kterou bych vám rád nabídl do služby ve vaší horní domácnosti, řekl tenkrát Chassar. Věrnost a oddanost jsou tím největším darem.

Samotné královně bylo v té době pouhých dvacet let. Dvorní dáma bez šlechtického původu či titulu byla podivný dar, zdvořilost královně ovšem velela ho přijmout.

Svátek se sice nazýval Slavností společenství, ale s družností to zdejší lidé moc nepřeháněli. Za celý večer Ead nikdo nepožádal o tanec — tedy nikdo kromě Lotha. Byl o hlavu vyšší než ona, měl široká ramena, ebenově

černou pleť a vřelý severský přízvuk. Jeho jméno znali u dvora všichni. Byl to dědic panství Goldenbirch — rodiště samotného Svatého — a blízký přítel královny Sabran.

Slečno Duryanová, řekl s úklonou, byl bych poctěn, kdybyste se uvolila zatančit si se mnou, neboť bych tím unikl dosti nezázivné konverzaci s kancléřem financí. Na oplátku donesu džbán toho nejvybranějšího vína v Ascalonu a spravedlivě se o něj podělíme. Co tomu říkáte?

Přítele potřebovala. A něco silnějšího k pití taky. Takže navzdory tomu, že se jednalo o lorda Artelotha Becka, který ji vůbec neznal, si spolu zatančili tři pavany a zbytek večera strávili pod jabloní, kde popíjeli víno, dívali se na hvězdy a povídali si. Ead se ani nenadála a zrodilo se mezi nimi přátelství.

Teď byl pryč a nabízel se jediné možné vysvětlení. Loth by nikdy nepustil dvůr o své vůli — rozhodně ne bez toho, aby o tom řekl své sestře Margret nebo požádal Sabran o svolení. Jediná možnost tedy byla, že byl k odjezdu přinucen.

Ona i Margret se ho snažily varovat. Upozorňovaly ho, že jeho přátelství se Sabran vycházející z dávného dětského kamarádství začíná pro královnu postupně znamenat překážku při hledání snoubence. Že už spolu v tomto věku nemohou mít tak důvěrný vztah.

Jenže Loth se nikdy neřídil rozumem.

Ead zatřásla hlavou, jako by chtěla zaplašit vzpomínky. Když odcházela z nádvoří, musela v jednu chvíli poodstoupit, aby mohla projít skupina sluhů lady Igrain Crestové, Vévodkyně spravedlnosti. Na ozdobných pláštích měli vyšitý její znak.

Palácová zahrada se slunečními hodinami se koupala v ranním slunci. Pěšinky zlatě zářily a růže lemující jejich okraje se rděly sytou červení. Na zahradu shlížela pětice soch velkých královen berethnetské dynastie. Stály na římse nad vchodem do nedaleké Věže osamění. Za takových dnů se Sabran ráda procházela po zahradě zavěšená do některé ze svých dvorních dam, ale dnes byly pěšinky prázdné. Když tak blízko jejího lože našli mrtvolu, nemá nejspíš královna náladu na procházky.

Ead došla k Věži královen. Vistárie plazící se po jejich zdech byla obšpaná fialovými květy. Ead vystoupala po dlouhém schodišti a zamířila ke královským komnatám.

Dveře do královského předpokoje hlídalo dvanáct Strážců těla ve zlaté zbroji a zelených letních pláštích. Na chráničích loktů měli květinové vzory a na hrudním krunýři se jim hrdě skvěl berethnetský znak. Když byla Ead skoro u nich, ostrážitě zvedli hlavy.

„Dobré jitro,“ pozdravila je.

Napětí opadlo a oni ustoupili, aby mohla dáma královského předpokoje vejít.

Hned na to Ead spatřila lady Katryen Withyovou, neteř Vévody pospolitosti. Ve čtyřiadvacátém létě svého života byla nejmladší (i když postavou nejvyšší) ze tří komorných královské ložnice. Měla hladkou snědou pleť, plné rty a hřívu tak tmavorudých kudrlinek, že vypadaly skoro jako černé.

„Dobrý den, Ead,“ pozdravila ji Katryen. Jako všichni ostatní v paláci i ona teď v létě nosila oblečení v zelených a žlutých odstínech. „Její Veličenstvo je ještě na loži. Našla jsi pradelnu?“

„Ano, paní,“ udělala Ead pukrle. „Vypadá to, že ji zaměstnávaly... nějaké rodinné povinnosti.“

„Žádná povinnost nemá přednost před službou královně,“ pronesla Katryen a pohlédla ke dveřím. „Už zase někdo pronikl do paláce. Tentokrát ten lump nebyl tak neschopný jako jeho předchůdci. Nejen že se dostal do královské ložnice, ale dokonce měl od ní klíč.“

„Do královské ložnice?“ předstírala Ead úžas. „To znamená, že někdo z horní domácnosti zradil její Veličenstvo.“

Katryen přikývla. „Domníváme se, že sem ten zabiják pronikl přes soukromé schodiště. To mu umožnilo vyhnout se většině Strážců těla a dostat se rovnou do královského předpokoje. A vzhledem k tomu, že soukromé schodiště je zamčené od té doby, co...“ Povzdechla si. „Seržant Porter byl propuštěn pro zanedbání povinnosti. Odted' nesmí dveře do královské ložnice nikdy zůstat bez dozoru.“

Ead přikývla. „Co budeme dneska dělat?“

„Pro tebe mám speciální úkol. Jak víš, dnes má přijet mentský velvyslanec Oscarde utt Zeedeur. Jeho dcera se poslední dobou dost ledabyly obléká,“ našpulila Katryen nesouhlasně rty. „Dříve bývala lady Truyde při oficiálních příležitostech vždy dokonale upravená, ale teď? Včera při modlitbách měla ve vlasech list a předevcírem si zapomněla připnout pás.“

Spočinula na Ead dlouze pohledem. „Zdá se mi, že ty máš dobrý cit pro to, jaké oblečení je přiměřené tvému postavení. Dohlédni tedy na to, ať je lady Truyde připravená jaksepatří.“

„Ano, paní.“

„A Ead, ještě něco — o tom proniknutí vetřelce do královské ložnice pomlč. Její Veličenstvo si nepřeje zasívat u dvora neklid.“

„Pochopitelně.“

Když Ead procházela kolem stráží podruhé, přejela rychlým a ostrým pohledem přes nehybné masky jejich obličejů.

Už dlouho věděla, že někdo ze zaměstnanců dvora vpouští do paláce hrdlořezy. A teď jim dokonce někdo dal klíč, aby mohli k inyské královně proniknout v době spánku.

Ead si umínila, že odhalí, kdo to je.

Jako většina královských rodů měla i berethnetská dynastie na kontě hezkou řádku předčasných úmrtí. Glorian První vypila otrávený pohár vína. Jillian Třetí vládla pouhý rok, než jí vrazil nůž do srdce jeden z jejich vlastních sloužících. Sabranina vlastní matka Rosarian Čtvrtá zemřela tak, že jí někdo podstrčil do skříně šaty s lemem napuštěným bazilišským jedom. Nikdo nevěděl, jak se ten kus oděvu tenkrát do královské šatny dostal, ale vše ukazovalo na úkladnou vraždu.

A teď jsou zabijáci zpátky a usilují o život poslednímu výhonku berethnetské dynastie. S každým dalším pokusem o vraždu se královně o něco víc přiblížili. Jeden se prozradil tím, že omylem shodil bystu. Druhého načapali, jak se krade na Lovecký ochoz a třetí ječel nenávistné kletby u vchodu do Věže královen, dokud ho nezatkly strážě. Mezi těmito atentátníky se sice neprokázalo žádné spojení, Ead si však byla jistá, že za vším stojí jeden člověk. Někdo, kdo se v paláci dobře vyzná. Někdo, kdo dokázal ukrást klíč, nechat si podle něj vyrobit vlastní a ten původní vrátit, to vše během jediného dne. Někdo, kdo věděl, jak se dostat na soukromé schodiště, které bylo od smrti královny Rosarian uzamčené.

Kdyby se Ead stala jednou z komorných královské ložnice, tři žen, které se těšily naprosté důvěře královny, chránit Sabran by pro ni bylo snazší.

Od svého příjezdu na Inys čekala, jestli se nenaskytne šance ucházet se o tuto pozici. Začínala už se ovšem smiřovat s tím, že k tomu nikdy nedojde. Konvertitka bez šlechtického titulu zřejmě nebyla vhodnou kandidátkou.

Ead našla Truyde v Truhlicové komnatě, kde bydlely dvorní družičky. Bylo tu na sebe natěsnáno dvanáct postelí. Družičky tu sice pro sebe měly víc prostoru, než bylo obvyklé v jiných palácích, ale pro dívky z urozených rodin to i tak představovalo nepohodlí.

Nejmladší z nich po sobě se smíchem házely polštáři, ale když Ead vešla, okamžitě přestaly. Ta, kterou Ead hledala, ještě ležela.

Lady Truyde, markýza ze Zeedeuru, byla vážná mladá dáma s pletí bílou jako mléko, posetou pihami, a očima černýma jako uhel. Na Inys ji poslali přede dvěma lety, to jí bylo patnáct. Měla se zde naučit dvorským mravům, protože byla budoucí dědičkou zeedeurského vévodství, jemuž nyní vládl její otec. Působila dojmem neustálé ostražitosti, čímž Ead občas připomínala vrabce. Často jste ji mohli vidět v čítárně, jak stojí na schůdcích nebo listuje nějakou starou knihou s průsvitnými stránkami.

„Dobrý den, lady Truyde,“ oslovila ji Ead a udělala pukrle.

„Co se děje?“ ozvala se dívka znuděně. Její výrazný přízvuk místní stále tahal za uši.

„Lady Katryen mě požádala, abych vám pomohla s oblékáním,“ odvětila Ead. „Když dovolíte.“

„Je mi sedmáct let, slečno Duryanová, a mám dost rozumu na to, abych se uměla sama obléknout.“

Bylo slyšet, jak ostatní družičky zatajily dech.

„Obávám se, že lady Katryen má na to jiný názor,“ opáčila Ead nevzrušeně.

„Lady Katryen se mýlí.“

Další užaslé nadechnutí. Ead se skoro divila, že dívky svými nádechy ještě nevyčerpaly všechny vzduch v místnosti.

„Dámy,“ obrátila se k nim, „najděte nějakou služku a požádejte ji, ať vám naplní umyvadlo vodou prosím.“

Děvčata odešla — bez pukrlete, protože Ead sice stála služebně výše než ony, ale nebyla urozeného původu.

Truyde chvíli zírala na barevnou vitráž v okně a pak vstala. Přesedla si na stoličku vedle umyvadla.

„Odpusťte, slečno Duryanová,“ řekla. „Nejsem dnes v nejlepším rozpoložení. Poslední dobou moc dobře nespím.“ Složila ruce do klína. „Jestli si to lady Katryen přeje, tak mi s oblékáním pomozte.“

Dívka opravdu vypadala unaveně. Ead došla ke krbu nahřát lněný ručník. Když služka přinesla vodu, stoupla si Ead za Truyde a vzala do dlaní její husté kučeravé vlasy barvy mořenové červeně, které jí spadaly až k pasu. Ve svobodném státě Mentendon ležícím na opačné straně Labutí úžiny byly takové vlasy běžné, ale v Inysu působily nezvykle.

Truyde si umyla obličej. Ead jí vetřela do vlasů aromantinu, pak jí je opláchl a nakonec každou kadeř zvlášť rozčesala. Po celou dobu obě dívky mlčely.

„Není vám něco, paní?“ osmělila se Ead nakonec.

„Ne, nic,“ zavrtěla hlavou Truyde a začala si točit na prstě prstenem, takže bylo vidět zelené skvrny pod ním. „Jenom... mě zlobí klepy, které šíří ostatní dvorní dámy. Povězte mi, slečno Duryanová, nedonesly se k vám nějaké zvěsti o panu Triamu Sulyardovi, který sloužil jako panoš u sira Marka Birchena?“

Ead začala sušit Truydiny vlasy nahřátým lněným ručníkem. „Moc toho nevím,“ řekla. „Jen jsem zaslechla, že měl dluhy z hazardních her a v zimě bez dovolení odjel ode dvora. Proč?“

„Ostatní děvčata jeho zmizení neustále rozebírají a vymýšlejí si ta nejdivočejší vysvětlení. Chtěla bych je něčím umlčet.“

„Mrzí mě, že vás musím zklamat.“

Truyde zvedla oči zpod rudých řas. „Taky jste bývala dvorní družička.“

„Ano,“ přikývla Ead a vyždímala ručník. „Když mě velvyslanec uq-Ispad přivedl ke dvoru, byla jsem první čtyři roky družičkou.“

„A pak vás povýšili. Třeba mě královna Sabran také jednou jmenuje dámou královského předpokoje,“ zasnila se Truyde nahlas. „Pak bych nemusela být zavřená v téhle kleci.“

„Mladým dívkám připadá celý svět jako klec,“ položila jí Ead konejšivě ruku na rameno. „Dojdu vám pro šaty.“

Truyde přistoupila k ohni, posadila se a začala si prsty probírat prameňny vlasů. Ead ji nechala dosušit vlasy a vyšla z místnosti.

Na chodbě se málem srazila s lady Olivou Marchynovou, hofmistryní královských družiček, která řezavým hlasem, připomínajícím zvuk krumhory, právě proti někomu vznášela jakési obvinění. Když spatřila Ead, upjatě ji pozdravila: „Dobrý den, slečno Duryanová.“

Vyslovila její jméno takovým tónem, jako by šlo o označení nějaké nemoci. U části dvořanů to Ead ani nepřekvapovalo. Byla koneckonců Jižanka, narozená mimo Říši ctností, a to u Inysanů vzbuzovalo nedůvěru.

„Dobrý den, lady Olivo,“ odpověděla Ead mírně. „Lady Katryen mě pověřila, abych pomohla lady Truyde s oblékáním. Mohla byste mi prosím dát její šaty?“

„Hm. Tak pojdte za mnou,“ utrousila lady Oliva, které zpod čepce vykukoval pramen šedých vlasů. Vykročila chodbou a přitom lamentovala: „Kdyby tak ta holka pořádně jedla. Takhle brzy zchradne jako květ v zimě.“

„Trpí už nechutenstvím dlouho?“

„Od Předjarní slavnosti,“ odpověděla lady Oliva a přeměřila si Ead pohledem. „Postarejte se, ať dobře vypadá. Jestli její otec usoudí, že je podvyživená, bude se hněvat.“

„Není nemocná?“

„Já dokážu rozpoznat příznaky nemoci, slečno.“

Ead se pousmála. „A co nešťastná láska?“

Lady Oliva nesouhlasně našpulila rty. „Je to dvorní družička. A já nestřpím, aby se v Truhlicové komnatě rozmohly nějaké techtle mechtle.“

„Odpusťte, paní. Myslela jsem to v žertu.“

„Jste dvorní dáma královny Sabran, ne její šašek.“

Při těch slovech si lady Oliva odfrkla, vyndala ze skříňě Truydiny šaty a podala je Ead. Ta udělala pukrle a vzdálila se.

Tuhle ženskou z celé duše nesnášela. Čtyři roky, které strávila pod jejím vedením jako družička, patřily k nejhorším v jejím životě. Hofmistryně byla jedna z mnoha lidí, kteří zpochybňovali Eadinu oddanost berethnetské dynastii i poté, co se veřejně obrátila k víře v Šest ctností.

Vzpomínala si, jak lehávala na tvrdém loži v Truhlicové komnatě, nohy celé rozbolavělé, a poslouchala, jak se ostatní dívky chichotají a napodobují její jižanský přízvuk nebo fantazírují o tom, jaké kacířské učení asi vyznávala v Ersyru. Lady Oliva se jí nikdy ani slovem nezastala. Ead tušila, že se situace časem spraví, ale zesměšňování se jí dotýkalo. Když se

uvolnilo místo dámy královského předpokoje, hofmistryně se jí docela ráda zbavila. Místo aby Ead pro královnu tančila, vylévala jí teď umývadla a uklízela královské komnaty. Měla však vlastní pokoj a lepší plat.

Truyde se v Truhlicové komnatě mezitím převlékla do čisté haleny. Ead jí pomohla do korzetu a letní spodničky, přes niž jí navlékla černé hedvábné šaty s nabíranými rukávy a krajkovou pelerínou. Na hruď si Tuyde připnula brož se štítem svého patrona, Rytíře chrabrosti. V Říši ctností si každé dítě ve věku dvanácti let volilo svého patrona z řad šesti rytířů.

Ead měla také svou brož. Byl na ní vyobrazen snop pšenice, symbol štědrosti. Dostala ji při svém obrácení.

„Slečno,“ obrátila se k ní najednou Tuyde, „ostatní družičky o vás říkají, že jste kacírka.“

„Na rozdíl od některých z nich poctivě odříkávám modlitby ve svatyni,“ opáčila Ead.

Truyde jí zkoumavě pohlédla do obličeje. „Je Ead Duryanová vaše pravé jméno?“ zeptala se najednou. „Připadá mi, že nezní moc ersyrsky.“

Ead se natáhla pro cívku zlaté stuhy. „Vy umíte ersyrsky, slečno?“

„Ne, ale četla jsem dějiny Ersyru.“

„Čtení je nebezpečná kratochvíle,“ prohodila Ead zlehka.

Truyde se zamračila. „Dobíráte si mě.“

„Vůbec ne. V příbězích se skrývá velká síla.“

„Každý příběh se rodí ze semínka pravdy,“ prohlásila Tuyde. „Příběhy obsahují poznání, i když přetvořené ve fantazii.“

„Pak věřím, že získané vědomosti dobře použijete.“ Ead prohrábla prsty rudé kučery. „Když už jste se ptala — ne, Ead není moje skutečné jméno.“

„Myslela jsem si to. A jak se jmenujete doopravdy?“

Ead uchopila dva postranní prameny vlasů a začala je vzadu se stuhou splétat do copu. „Nikomu u dvora jsem to zatím neřekla.“

Truyde překvapeně zvedla obočí. „Ani Jejímu Veličenstvu?“

„Ne.“ Ead si dívku natočila k sobě. „Lady Oliva má starost o vaše zdraví. Jste si jistá, že vám něco není?“ Tuyde zaváhala. Ead jí sestersky položila ruku na paži. „Vy teď znáte moje tajemství. Váže nás vzájemný slib mlčení. Čekáte dítě, je to tak?“

Truyde ztuhla. „Nečekám.“

„Tak co se děje?“

„Do toho vám nic není. Zlobí mě žaludek, to je všechno, už nějaký čas...“

„Už nějaký čas? Od té doby, co zmizel Triam Sulyard.“

Truyde se zatvářila, jako by ji Ead uhodila.

„Odjel na jaře,“ řekla Ead. „Podle lady Olivy trpíte nechutenstvím právě od té doby.“

„Vytváříte si příliš mnoho domněnek, slečno Duryanová,“ odsekla Truyde a odtáhla se od Ead. „Jsem Truyde utt Zeedeurová z krve Vattenů, markýza ze Zeedeuru. Už jen pouhá myšlenka na to, že bych zahazovala s nějakým neurozeným panošem...“ Prudce se k Ead otočila zády. „Jděte mi z očí, jinak řeknu lady Olivě, že pomlouváte dámu z královské družiny.“

Ead se pousmála a vzdálila se. Už byla u dvora příliš dlouho na to, aby se jí dotkly urážky dospívající holky.

Hofmistryně ji pozorovala, jak odchází chodbou ven. Když Ead vyšla do slunečního světla, nasála vůni čerstvě posečené trávy.

Jedno bylo jisté. Truyde utt Zeedeurová má tajný poměr s Triamem Sulyardem. Ead dávala bedlivý pozor, aby jí neuniklo žádné dvorní tajemství. Pokud je to vůle Matky, přijde na kloub i tomuhle.

3

Východ

Nad Seiiki se rozbřeslo, jako když praskne volavčí vejce. Do místnosti se vkradlo bledé světlo. Poprvé po osmi dnech se okenice domu otevřely.

Tané zírala rozbolavělýma očima na strop. Celou noc se neklidně převalovala a střídavě ji polévalo horko a chlad.

V tomhle pokoji dnes spala naposledy. Nastal Den volby, okamžik, na který čekala celý život — a ona všechno neuváženě ohrozila, když se včera rozhodla porušit nařízenou samotu. Navíc tím, že požádala Susu o ukrytí cizince na Orisimě, riskovala životy jich obou.

Žaludek se jí svíral nervozitou. Popadla stejnokroj a tašku s toaletními potřebami, prošla tiše kolem spící Ishari a vykradla se z pokoje.

Jižní dům stál na úpatí Medvědí čelisti, horského hřebene tyčícího se nad Hisanským mysem. Stejně jako v ostatních třech výukových domech v něm žili učedníci vyvolení pro výcvik adeptů Nejvyšší námořní stráže. Tané v jeho pokojích a síních žila od tří let.

Venkovní vzduch připomínal výheň vysoké pece. Tané se leskla kůže potem a její vlasy jako by zhoustly a ztěžkly.

Seiiki mělo svou zvláštní vůni — mísila se v ní míza vzlínající po dešti ze stromů a čerstvé zelené lístky. Tahle vůně na Tané obvykle působila konejšivě, ale dneska ji nedokázalo uklidnit vůbec nic.

V ranním oparu stoupala z horkých pramenů pára. Tané ze sebe shodila noční košili, vstoupila do nejbližšího pramene a začala se drhnout hrstí otrub. Ve stínu slivoní si oblékla stejnokroj a sčesala si dlouhé vlasy na jednu stranu šije tak, aby byl vidět modrý drak vyšitý na tunice. Když se vrátila dovnitř, v síních už to bzučelo denním ruchem.

Tané si dala malou snídani — čaj a miskou řídké polévky. Prošlo kolem ní několik učedníků a popřáli jí hodně štěstí.

Když nastal čas, vyšla z domu jako první.

Venku už čekali koně a sloužící, kteří se při jejím příchodu uklonili jako jeden muž. Teprve ve chvíli, kdy Tané nasedla na svého oře, vyběhla z domu nervózně vyhlížející Ishari a vyhoupla se do sedla.

Tané na kamarádku pohlédla a cítila, jak se jí v krku něco svírá. Šest let sdílely tentýž pokoj a po dnešním obřadu se možná už nikdy neuvidí.

Dojely k bráně, která oddělovala výukové domy od města Hisan. Přejely most a pokračovaly podél potoka tekoucího z hor. Postupně se k nim přidávali učedníci z jiných míst kraje. Tané v jedné řadě jezdců zahlédla svého protivníka Turosu; díval se na ni úkosem. Nespustila z něj zrak, dokud nepobídl patami koně a s několika přáteli v závěsu neodcválal k městu.

Tané se ještě naposledy ohlédla. Přejela očima svěže zelené kopce a obrysy modřínů, které se rýsovaly proti světlemodré obloze, a pak zabodla pohled před sebe, k obzoru.

Průvod procházel Hisanem pomalu. Mnozí obyvatelé si přivstali, aby viděli jízdu učedníků k chrámu. Házeli na cestu solné květy a shlukovali se u každé cesty v touze zahlédnout ty, které mohou bohové brzy pozvednout mezi vyvolené. Tané se snažila vnímat teplo koně pod sebou, klapot jeho kopyt — zaměřit se na cokoli, co by její myšlenky odvedlo od toho inyského cizince.

Susa se ho uvolila propašovat na Orisimu. Tané to nepřekvapilo. Věděla, že by pro ni Susa udělala cokoli, stejně jako by Tané udělala první poslední pro ni.

Shodou okolností měla Susa kdysi poměr s jedním ze strážců obchodní stanice. Nejspíš doufal, že by ji mohl získat zpátky, protože jí vyšel vstříc a nechal odemčenou podvodní bránu. Susa měla v plánu, že k ní s cizincem doplavou a pak ho předá chirurgovi žijícímu na Orisimě. Namluví mu, že za to dostane spoustu stříbra; ten člověk se zjevně topil v dluzích z hazardních her.

Pokud má vetřelec skutečně rudou nemoc, zůstane nákaza izolovaná na Orisimě. Po ceremonii měla Susa v úmyslu udat ho anonymně guvernérovi Hisanu. Až u chirurga cizince najdou, bude lékař nejspíš zbičován do bezvědomí, ale o hlavu nepřijde. Aspoň tomu Tané věřila — mohlo by to ohrozit spojenectví mezi Seiiki a Svobodným státem Mentendon. Pokud cizinci mučení rozváže jazyk, možná se zmíní o dvou ženách, které v noc svého příjezdu potkal, na obhajobu však moc času mít nebude. Z obavy před rizikem nákazy rudou nemocí ho zřejmě brzy popraví.

Při té myšlence se Tané bezděčně podívala na ruce, kde se vyrážka obvykle objevovala nejdřív. Cizincovy kůže se sice nedotýkala, ale i pobyt v jeho blízkosti byl nebezpečný. Byl to záchvat čirého šílenství. Kdyby se rudou nemocí nakazila Susa, Tané by si to nikdy neodpustila.

Aby dnešní den mohl proběhnout tak, jak o tom Tané celý život snila, dala Susa v sázku všechno. Kamarádka jí neušťedřovala morální lekce ani se jí neptala, jestli jí nepřeskočilo. Prostě přikývla, že jí pomůže.

Dnes se poprvé po deseti letech otevřela brána Velkého hisanského chrámu. Po obou stranách ji střežily majestátní sochy draků s tlamami rozevřenými ve zkameněném výkřiku. Branou postupně projelo čtyřicet koní. Chrám býval kdysi dřevěný, ale během Velikého žalu ho nepřátelé vypálili a srovnali se zemí. Když pak byl obnoven, obyvatelé ho vystavěli z kamene. Z jeho říms a okapů visely stovky modrých skleněných lucerňiček. Vyzařovaly studené světlo a připomínaly řady rybářských splávků navlečených na šňůře.

Tané seskočila z koně a spolu s Ishari došla k bráně postavené z naplaveného dřeva. Doběhl je Turosa.

„Kéž se na tebe velký Kwiriki dnes usměje, Tané,“ pronesl s úsměškem. „Jaká by to byla ostuda, kdyby učedníci tvého kalibru poslali na Ostrov brků.“

„Byl by to slušný život,“ opáčila Tané a předala svého koně štolbovi.

„Až tam budeš žít, nepochybně si to budeš říkat.“

„Ty možná taky, ctihodný Turoso.“

Chlapi cuklo v koutku a pak vykročil ke svým kamarádům ze Severního domu.

„Měl by s tebou mluvit s větší úctou,“ zamumlala Ishari. „Dumu říkala, že ve většině bojových disciplín máš lepší výsledky než on.“

Tané na to nic neřekla, po těle jí však přeběhl mráz. Byla sice ve svém výukovém domě nejlepší, jenže Turosa v tom svém taky.

Na vnějším nádvoří chrámu stála kašna vytesaná do podoby velkého Kwirikiho — prvního draka, který kdy nesl na hřbetě lidského jezdce. Z tlamy mu prýštila slaná voda. Tané si v ní umyla ruce a kapku přiložila ke rtům.

Voda chutnala svěže.

„Tané,“ obrátila se k ní Ishari, „doufám, že vše půjde tak, jak si přeješ.“

„Já taky doufám, že se ti splní tvé přání.“ Věděla, že všichni touží po tomtéž výsledku. „Odešla jsi dneska z domu jako poslední.“

„Zaspala jsem,“ řekla Ishari a začala se také omývat. „Zdálo se mi, že jsem včera v pokoji slyšela šustit závěsy, jako by tudy někdo procházel. Znepokojilo mě to a nemohla jsem pak dlouho usnout. Nešla jsi náhodou někam ven?“

„Ne. Možná k nám nakoukl náš učený profesor.“

„Možná.“

Došli společně na rozlehlé vnitřní nádvoří. Střechy okolních budov se koupaly ve slunečním světle.

Na horním konci schodiště stál muž s obrovitým knírem a kormidlem pod paží. Jeho obličej byl osmahlý sluncem a ošlehaný větrem. Přes tmavomodrý kabátec měl navlečen lehký kyrys a kovové chrániče paží, na rukou masivní kožené rukavice. Z ramenou mu splýval plášť s vysokým límcem, ušitý z černého sametu a zlaté protkaného brokátu. Nepochybně to byl muž vysokého postavení a voják.

Tané v tu chvíli zapomněla na strach. Najednou byla zase malou holčičkou, která sní o dracích.

Onen muž byl uctíváný Námořní generál Seiiki, hlava klanu Miduči, dynastie dračích jezdců propojené nikoli pokrevním svazkem, nýbrž posláním. Tané byla rozhodnuta stát se stůj co stůj jednou z nich.

Když učedníci došli ke schodišti, rozdělili se do dvou zástupů, poklekli a opřeli se čelem o zem. Tané vedle sebe slyšela Isharin dech. Nikdo se nezvedl ani nepohnul.

Ozval se zvuk — tření šupin o kámen. Tané se v těle napjaly všechny svaly.

Vzhlédla k nebi.

Bylo jich osm. Celé roky se modlila před sochami draků, zkoumala je a zdálky pozorovala, ale nikdy je neviděla takhle zblízka.

Jejich rozměry byly dechberoucí. Většinu z nich tvořili seiikinští draci se stříbřitou kůží a štíhlým, neskutečně dlouhým ohebným tělem, zakončeným nádhernou hlavou. Měli čtyři svalnaté nohy, na každé tři pařáty. Z každé strany tlamy jim visel jeden dlouhý vous, zatočený jako šňůra papírového draka. Většina z nich byla mladá, kolem čtyř set let, někteří však měli na sobě šrámy utržené ještě v období Velikého žalu. Všichni měli šupinatou kůži posetou jizvami od přísavek olihní, se kterými se museli často potýkat.

Dva z nich měli na noze ještě čtvrtý prst. To byli draci z Říše dvanácti jezer. Jen jediný z nich, samec, byl okřídlený. Většina ostatních křídla neměla — létali pomocí zvláštního orgánu na hlavě, jež vědci nazývali koruna. Pokud byl drak okřídlený, musel být nejméně dva tisíce let starý, protože tak dlouho trvá, než drakům křídla narostou.

Okřídlený drak byl největší ze všech přítomných. I kdyby si Tané stoupla na špičky, nejspíš by mu nedosáhla ani mezi nozdry a oči. Jeho křídla působila křehce jako pavučina, ale ve skutečnosti v nich drak měl takovou sílu, že by jimi dokázal rozvířit tajfun. Tané se pokradmu podívala na vak, který měl drak pod bradou. Jednou za život dokázali draci podobně jako ústřice vytvořit perlu, a ta celou dobu zůstávala ukrytá právě na tomto místě.

Vedle majestátního draka stála dračice, také lakustrinského původu. Byla jen o málo menší, měla matně bledě zelené šupiny podobné jadeitu a zlatohnědou hřívu připomínající svou strukturou říční řasy.

„Vítejte,“ pozdravil Námořní generál učedníky.

Jeho hlas zněl jako zahoukání lastury svolávající k boji.

„Povstaňte,“ vyzval je a učedníci uposlechli. „Dnes tu stojíte, abyste se zaslíbili jednomu ze dvou povolání: Buď se z vás stanou Nejvyšší strážci moře a budete bránit Seiiki před nemocemi a vpádem cizáků, nebo na Ostrově brků povedete život naplněný studiem a rozjímáním. Dvanáct strážců moře bude mít navíc tu čest stát se dračími jezdci.“

Jen dvanáct, pomyslela si Tané. Většinou to bývalo víc.

„Jak nejspíš víte,“ pokračoval Námořní generál, „během posledních dvou století se nevylíhl ani jeden drak. Několik žijících draků navíc zajala

Flotila tygřího oka, která nadále pokračuje ve svých odporných praktikách při obchodování s dračím masem pod tyranským velením takzvané Zlaté císařovny.“

Hlavy se sklonyly.

„Abychom posílili naše řady, máme tu čest přivítat dva velké bojovníky z Říše dvanácti jezer. Věřím, že jejich přítomnost přispěje k vytvoření užších přátelských vazeb s našimi spojenci na severu.“

Při těch slovech se Námořní generál natočil k oběma lakustrinským drakům. Ti nebyli tak přivyklí moři jako draci seiikinští, většinou totiž žili v řekách a jiných sladkých vodách, ovšem během Velikého žalu bojovali bok po boku draci z obou zemí, a navíc měli společné předky.

Tané na sobě ucítila Turossův pohled. Jestli se stane dračím jezdcem, určitě prohlásí, že jeho drak je nejskvělejší ze všech.

„Dnes se dozvíte, jaká životní cesta vás čeká.“ Námořní generál vytáhl z pláště svitek a rozbil ho. „Začneme tedy.“

Tané se ze všech sil snažila nedat na sobě nic znát.

První učednice, jejíž jméno zaznělo, byla povýšena do řad vznešených Strážců moře. Generál jí podal tuniku v barvě letní oblohy. Když ji přijala, jeden černý seiikinský drak vypustil z nozder dým, až sebou cukla. Drak zasupěl.

Dumusa ze Západního domu se také stala Strážkyní moře. Byla vnučkou dvou dračích jezdců a měla předky jak na Jihu, tak v Seiiki. Tané sledovala, jak přijímá svůj nový stejnokroj, uklání se Námořnímu generálovi a zaujímá místo po jeho pravici.

Další učedník byl jako první zařazen mezi učence. Jeho tunika měla temně rudou barvu moruší. Když se uklonil, bylo vidět, že se mu chvějí ramena. Tané cítila, jak řadami učedníků projela vlna neklidu.

Turosa se pochopitelně stal Strážcem moře. Tané měla pocit, že se snad nikdy nedočká, ale nakonec uslyšela i svoje jméno:

„Ctihodná Tané z Jižního domu.“

Udělal krok vpřed.

Draci na ni upírali zrak. Říkalo se o nich, že dokážou nahlédnout do nejhlubších tajemství duše, protože lidské bytosti jsou z velké části utvořeny z vody a veškerá voda patří drakům.

Co když poznají, co provedla?

Soustředila se na každý krok. Když stanula před Námořním generálem, spočinul na ní pohledem tak dlouze, že jí to připadalo jako celá věčnost. Měla co dělat, aby se jí nepodlomila kolena.

Konečně generál sáhl po modrém stejnokroji. Tané vydechla a v očích jí zaštěpaly slzy úlevy.

„Za tvé schopnosti a oddanost,“ pronesl generál, „tě povyšuji do řad vznešených Strážců moře. Nyní odpřísáhni, že až do posledního dechu zůstaneš věrná dračí cestě.“ Naklonil se k ní blíž. „Tvoji učitelé tě vylíčili v tom nejlepším světle. Bude mi ctí mít tě mezi svěřenci.“

Tané se hluboce uklonila. „Prokazujete mi velkou čest, pane.“

Generál se usmál.

Tané se zařadila mezi čtyři učedníky po jeho pravém boku. Byla úplně omámená štěstím, krev jí pulsovala v žilách, jako když divoká řeka skáče po kamenech. Když předstoupil další učedník, naklonil se k ní Turosa. „Takže změříme síly při vodních kláních. Už se nemůžu dočkat.“

„Bude mi potěšením bojovat proti válečníkovi tvých kvalit, ctihodný Turoso,“ odvětila Tané klidně.

„Já tu tvoji masku prokoukl, vesničanko. Víím, co ukrýváš v srdci. Totéž co já — ctižádost.“ Na chvíli se odmlčel a sledoval, jak byl další z mladíků přiřazen na druhou stranu. „Mezi tím, kdo jsem já a kdo jsi ty, je ovšem nebetyčný rozdíl.“

Tané k němu obrátila pohled. „Jsme si rovni, ctihodný Turoso.“

Z jeho smíchu se jí zježily chloupky na krku.

„Ctihodná Ishari z Jižního domu,“ zvolal Námořní generál.

Ishari pomalu vystoupala po schodech. Když byla nahoře, generál jí podal roli červeného hedvábí.

„Za tvé schopnosti a oddanost,“ pronesl, „tě povyšuji do řad důstojných učenců. Nyní odpřísáhni, že budeš až do posledního dechu věrně sloužit vědění a poznání.“

Ishari se při jeho slovech zachvěla, balíček však od něj přijala a uklonila se. „Děkuji vám, pane,“ zamumlala.

Tané ji sledovala, jak se jde postavit do levé řady.

Její zařazení ji muselo vyvést z míry. Třeba se jí ale na Ostrově brků bude dařit a kdoví, možná se jednou na Seiiki vrátí jako profesorka.

„Škoda,“ utrousil Turosa. „Byly jste kamarádky, ne?“

Tané se kousla do jazyka.

Jako další do jejich řady přibyla Onren, přední učednice z Východního domu. Malá a podsaditá dívka s opálenými tvářemi posetými pihami. Na ramena jí spadaly husté vlasy vysušené slanou vodou a na koncích roztržené. Rty měla obarvené tmnou modří získanou z mořských šneků.

„Blahopřeju ti, Tané,“ řekla, když se mezi ně zařadila.

„Já tobě taky, Onren.“

Tané a Onren byly jediné učednice, které si každý den chodily za rozběsku zaplavat. Z tohoto spolenectví se postupně zrodilo téměř přátelství. Tané nepochybovala, že se k Onren stejně jako k ní dostala šeptanda, a vykradla se tedy před obřadem ještě naposledy ponořit do moře.

Ta myšlenka Tané znovu znepokojila. Hisanský mys byl rozeklaný spoustou zálivů, osud tomu však chtěl, aby si vybrala zrovna ten, jímž připlaval onen cizinec.

Onren upřela zrak na modré hedvábí ve svém náručí. Stejně jako Tané pocházela z chudých poměrů.

„Jsou nádherní,“ zašeptala a kývla hlavou k drakům. „Určitě doufáš, že budeš mezi těmi dvanácti, vid?“

„Nejsi na jízdu na drakovi trochu mrňavá, Onren?“ zavrčel jí do ucha Turosa. „Možná bys mohla některému sedět na špičce ocasu.“

Onren se po něm ohlédla. „Zdálá se mi, žes něco říkal. My se známe?“ Když Turosa otevřel pusou, dodala: „Ani nemusíš odpovídat. Zjevně jsi hlupák a s hlupáky se seznamovat nepotřebuju.“

Tané sklopila hlavu, aby vlasy zakryla úsměv. Pro jednu se podařilo přimět Turosu sklapnout.

Když i poslední učedník obdržel stejnokroj, obě skupiny se obrátily k Námořnímu generálovi. Ishari přitom vůbec neodlepila usazené oči od balíčku látky, který svírala v rukou.

„Už nejste děti. Otevírá se před vámi nová životní cesta,“ prohlásil generál a otočil se k učedníkům po své pravici. „Čtyři ze strážců moře dosáhli nadmíru výtečných výsledků. Turosa ze Severního domu, Onren z Východního domu, Tané z Jižního domu a Dumusa ze Západního domu. Otočte se k našim starším, aby poznali vaše jména a tváře.“

Učedníci uposlechli. Tané spolu s ostatními udělala krok vpřed a poklekla.

„Vstaňte,“ zaduněl hlas jednoho z draků.

Při tom zvuku se otřásla země. Dračí hlas byl tak niterný a hluboký, že mu Tané zprvu ani nerozuměla.

Všichni čtyři učedníci uposlechli a napřímili se. Největší seiikinský drak sklonil hlavu tak nízko, že si mohli navzájem pohlédnout do očí. Mezi zuby mu vyšlehl dlouhý jazyk.

Zničehonic se odrazil a vzlétl. Všichni učedníci se vrhli k zemi, jen Námořní generál zůstal stát. Burácivě se rozesmál.

Mléčně zelená lakustrinská dračice odhalila v úšklebku zuby. Tané se s ní střetla pohledem a měla pocit, že se od těch dvou očí, připomínajících divoké víry, nemůže odtrhnout.

Dračice se spolu s ostatními soukmenovci vznesla nad střechy města jako voda přetvořená v tělo. Drakům stékal ze šupin božský déšť a skrápěl lidi dole na zemi. Seiikinský drak zvedl hlavu, nabral dech a jedním silným fouknutím vypustil z úst silný víchr.

Všechny zvony chrámu se rozezněly v odpověď.

Když se Niclays vzbudil, měl sucho v ústech a hlava mu třeštila jako už nesčetněkrát předtím. Zamrkal a klouby prstů si promnul oči.

Zvony.

Ty ho vzbudily. Byl už na ostrově tolik let a zvony neslyšel zvonit ani jedenkrát. Popadl hůl a vstal; námahou se mu při tom roztřásla paže.

To určitě zvoní na poplach. Jdou si pro Sulyarda, zatknou je oba.

Niclays se v zoufalství točil kolem dokola. Jediná jeho šance je předstírat, že se ten muž ukryl u něj v domě bez jeho vědomí.

Nahlédl za paraván. Sulyard s obličejem otočeným ke zdi tvrdě spal. Aspoň zemře pokojně, pomyslel si Niclays.

Slunce se potilo až příliš oslnivým světlem. Nedaleko Niclaysova domku seděl pod švestkovým stromem jeho pomocník Muste se svou seiikin-skou družkou Panayou.

„Muste,“ zavolal na něj Niclays. „Co je to u všech všudy za zvonění?“

Muste jen mávl rukou. Niclays zaklel, nazul si sandály a dobelhal se k Mustemu a Panaye. Snažil se nemyslet na to, že si možná jde pro rozsudek smrti.

„Přeju dobrý den, ctihodná Panayo,“ řekl seiikinsky a poklonil se.

„Nápodobně, učený Niclaysi,“ odpověděla žena a v koutcích očí se jí objevily vějířky vrásek. Měla na sobě lehký oděv z modré látky potištěné bílými květy. Rukávy a límec šatů byly vyšívané stříbrem. „Vzbudily vás zvony?“

„Ano. Nemáte tušení, co má to vyzvánění znamenat?“

„Zvony vyzvánějí u příležitosti Dne volby,“ vysvětlila mu Panaya. „Nejstarší učedníci z výukových domů dnes ukončili studium a byli zařazeni buď mezi učence, nebo mezi Strážce moře.“

Takže nejde o žádný hon na vetřelce, pomyslel si s úlevou Niclays. Vytáhl kapesník a otřel si obličej. „Jste v pořádku, Roosi?“ zaclonil si Muste dlaní oči.

„Vždyť víš, jak nesnáším zdejší léto,“ opáčil Niclays. Zastrčil si kapesník zpátky do kazajky. „Den volby se přece koná každý rok, nebo ne?“ otočil se k Panaye. „Zvony jsem ale ani jedinkrát neslyšel.“

Zvony ne, bubny však slýchal. Opojný zvuk radosti a oslav.

„Letos je velice výjimečný Den volby,“ usmála se Panaya.

„Jak to?“

„Copak to nevíte, Roosi?“ uchechtl se Muste. „Vždyť jste tu déle než já.“

„Tyhle věci Niclaysovi určitě nikdo nevyprávěl,“ zastala se ho laskavě Panaya. „Víte, Niclaysi, po období Velikého žalu padlo rozhodnutí, že jednou za padesát let přijme určitý počet draků lidské jezdce, abychom se znovu naučili bojovat bok po boku. Ti, kteří byli dnes ráno pasováni na Strážce moře, tuhle šanci dostali a teď je čekají vodní klání — zkoušky, z nichž vzejdou dračí jezdci.“

„Aha,“ zavrtěl Niclays překvapeně hlavou. Natolik ho to zaujalo, že na chvíli zapomněl na svůj strach kvůli Sulyardovi. „Takže pak nasednou na svoje oře a vyrazí bojovat s piráty a pašeráky.“

„Žádné oře, Niclaysi. Draci nejsou koně.“

„Omlouvám se, vzácná paní. Zvolil jsem nesprávné slovo.“

Panaya přikývla a ruka jí bezděčně zabloudila k přívěsku na krku, vyřezanému do podoby draka.

V Říši ctností by takový talisman okamžitě zničili. Tam už se nerozlišovalo mezi starobylými draky Východu a mladšími draky dštíciemi oheň,

kteří kdysi sužovali svět. Všichni draci bez rozdílu byli považováni za zlé bytosti. Brána na Východ už byla zavřená tak dlouho, že se o tamějších zvycích rozšířila spousta pomýlených představ.

Než Niclays přijel na Orisimu, taky těm báhorkám věřil. V předvečer svého odjezdu z Mentendonu byl přesvědčený, že ho posílají do exilu na místo, kde jsou lidé vydáni na milost a nemilost tvorům stejně zlovolným jako Bezejmenný.

Byl tenkrát úplně vyděšený. Všechny mentské děti znaly vyprávění o Bezejmenném od chvíle, kdy začaly rozumět své mateřštině. I jeho vlastní matka nacházela potěšení v tom, když ho mohla strašit líčením otce a krále všech chrličů ohně, toho, který se vynořil z Hory děsu s úmyslem rozvracet a ničit. Kdyby ho těžce nezranil rytíř Galian Berethnet, byl by si podrobil celé lidstvo. Ještě dnes, o tisíc let později, přízrak Bezejmenného stále žil v nočních mýrách a pověstech.

V tu chvíli se z mostu vedoucího na Orisimu ozvalo dunění kopyt a vytrhlo Niclayse z přemítání.

Vojáci.

Strach mu sevřel útroby. Jdou si pro něj, je to otázka vteřin, než tu budou — jenže on místo strachu cítil spíš závrať. Má-li se to stát dneska, buď. Buď ho odvedou tihle vojáci, nebo si ho podají stráža a ubijí ho za jeho dluhy z hazardu — vyjde to nastejno.

Svatý, pomodlil se v duchu, hlavně ať se z toho nakonec nepodělám.

Vojáci měli pod brněním zelené tuniky. Vedl je pochopitelně vrchní velitel — pohledný, stále dobře naladěný vrchní velitel, který odmítal komukoli na Orisimě prozradit své jméno. Byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než Niclays a vždy plně ozbrojen.

Velitel seskočil z koně a vykročil k Niclaysovu domu. Obklopovali ho osobní strážci a jeden z nich položil ruku na jílec meče.

„Roosi!“ Ruka v kožené rukavici zabušila na dveře. „Roosi, otevřete, nebo vám ty dveře vykopnu!“

„Žádného násilí není třeba, vážený vrchní veliteli,“ zavolal na něj Muste. „Učený doktor Roos je tady.“

Vrchní velitel se otočil na podpatku. V tmavých očích se mu zablýsklo a vykročil k nim.

„Roosi!“

Niclays by byl rád předstíral, že s ním takhle opovržlivě ještě nikdy nikdo nemluvil, ale bohužel to nebyla pravda. „Můžete mě klidně oslovovat jménem, vrchní veliteli,“ prohlásil s největším falešným veselím, jakého byl schopen. „Známe se přece už dost dlo—“

„Ticho!“ vyštěkl velitel. Niclays zavřel ústa. „Moje hlídky včera večer zjistily, že je otevřená podvodní brána. A nedaleko od ní byla spatřena pirátská loď. Jestli někdo z vás přechovává vetřelce nebo pašované zboží, ať se okamžitě přizná. Pak se nad ním dračí bůh možná slituje.“

Panaya a Muste mlčeli. Niclays v duchu sváděl krátkou a dramatickou bitvu sám se sebou. Sulyard se nemá kam ukrýt. Nebude lepší, když se přizná, co udělal?

Než se stačil rozhodnout, velitel pokynul strážím. „Prohledejte domy.“ Niclays zadržel dech.

Na Seiiki žil pták, jehož zpěv zněl, jako když malé dítě nabírá k pláči. Pro Niclayse se stal útrpným symbolem jeho života na Orisimě. Vzlykání, které nikdy nepřeroste ve výkřik. Čekání na ránu, která nikdy nepřijde. Když mu stráž prohledávala dům, ten mizerný pták se dal zrovna do kvílení, takže Niclays pořádně neslyšel, co se děje.

Když se členové hlídky vrátili, žádného vetřelce s sebou nevedli. „Nikdo tam není,“ zavolal jeden z nich.

Niclays měl co dělat, aby se mu nepodlomila kolena. Vrchní velitel se na něj dlouze, pátravě zadíval; ve tváři se mu přitom nepohnul ani sval. Pak odkráčel do další ulice.

A pták dál zpíval svou truchlivou píseň: vzlyk — vzlyk — vzlyk.

4

Západ

Na hodinách v Ascalonském paláci se černé ručičky na mléčně bílém ciferníku sunuly k poledni.

V Příjímacím sále se to hemžilo členy mentské delegace. Podobný ruch zde vládl při každém příjezdu cizích velvyslanců. Okna zela dokořán, takže větřík do místnosti občas přivál ze zahrady vůni zimolezů. Vedro se tím ovšem moc nezmírnilo. Všem se na čele perlil pot a mnoho přítomných se ovívalo vějíři z perí, takže to vypadalo, jako by místnost byla plná třepotavých ptáků.

Ead byla v davu spolu s dalšími dvěma dámami královského předpokoje. Po pravici měla Margret Beckovou. Naproti přes koberec stály čelem k nim družičky. Truyde utt Zeedeurová si upravovala náhrdelník. Ead žasla nad tím, proč se lidé ze Západu nejsou ani v létě ochotni vzdát některých vrstev oblečení.

Klenutou síní se rozléhalo mumláni. Z výše mramorového trůnu shlížela na své poddané Sabran Devátá.

Inyská královna byla téměř dokonalou kopií své matky, ta zase své matky a takto se to v jejich rodě táhlo už po generace. Jejich vzájemná podoba byla neuvěřitelná. Stejně jako její předchůdkyně v berethnetské dynastii měla i Sabran černé vlasy a jasně zelené oči, které vypadaly, jako by se ve slunečním světle tříštily na kousičky. Tradovalo se, že dokud berethnetská pokrevní linie přetrvá, Bezejmenný se nemůže probudit.

Sabran své podané přejížděla pohledem, který toho mnoho neprozrazoval; nespočívala očima na nikom určitém. Bylo jí teprve osmadvacet let, i když v očích se jí zračila moudrost ženy mnohem starší.

Dnes zde ztělesňovala bohatství Inyského královenství. Aby se podřídila mentským zvyklostem, oblékla si černé saténové šaty. Byly jednoduše, pouze u pasu odkrývaly ve spodní vrstvě bohatě zdobenou sponu, vykládanou stříbrem a perličkami. Její královský původ symbolizovala koruna posázená diamanty.

Vtom se trumpety rozezvučely fanfárami ohlašujícími příchod mentské delegace. Sabran něco pošeptala lady Arbelle Glennové, vikomtce ze Suthu. Ta se usmála a položila jí na hřbet dlaně ruku posetou stařeckými skvrnami.

Jako první vešli praporečníci. Na černém pozadí standarty, kterou nesli, byla vyšitá stříbrná labuť z Mentendonu. Byla vyobrazena, jak při vzletu svírá mezi křídly Pravý meč směřující špičkou dolů.

Následovali sloužící a stráže, po nich tlumočníci a úředníci. Nakonec do pokoje rázně vešel Lord Oscarde, vévoda ze Zeedeuru, doprovázený stálým inyským velvyslancem v Mentendonu. Byl rozložitě postavy, měl rezavé vlasy a vousy a zarudlý nos. Na rozdíl od své dcery měl šedé oči, což bylo pro vattenskou dynastii typické.

„Veličenstvo,“ vysekl panovníci poklonu. „Jaká čest, že se nám opět dostalo přijetí u vašeho dvora.“

„Vítejte, Vaše Milosti,“ odvětila Sabran hluboko položeným hlasem vzbuzujícím autoritu. Natáhla k Zeedeurovi ruku, ten vystoupal po schodech a políbil jí korunovační prsten. „Naše srdce plesá, že vás opět vidí v Inysu. Měli jste dobrou cestu?“

Ead to množné číslo rozčilovalo. Na veřejnosti ho Sabran důsledně používala, aby dala najevo, že mluví jak jménem svým, tak jménem Svatého.

„Bohužel ne zcela, paní,“ pronesl Zeedeur vážně. „V Nížínách na nás zaútočil dospělý wyvern. Moji lučištníci ho skolili, ale kdyby byl rychlejší, mohlo dojít ke krveprolití.“

Místností projel vzrušený šepot. Ead pozorovala, jak se lidem vkrádá do obličeje znepokojení.

„Už zase,“ pošeptala jí Margret. „Druhý wyvern během posledních tří dnů.“

„To nám dělá velké starosti,“ pronesla Sabran směrem k velvyslanci. „Do Perchlingu vás doprovodí několik našich nejlepších rytířů. Budete tak na zpáteční cestě ve větším bezpečí.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo.“

„Určitě se nemůžete dočkat, až se setkáte se svou dcerou,“ poznamenala Sabran a stočila pohled k dotyčné družičce. „Přistup blíž, dítě.“

Truyde vstoupila na koberec a udělala pukrle. Když vstala, otec ji objal.

„Dcero,“ usmál se na ni a vzal ji za ruce. „Celá záříš, vypadáš krásně. A vyrostla jsi. Pověz mi, chovají se k tobě v Inysu hezky?“

„Mnohem lépe, než si zasloužím, otče,“ odpověděla Truyde.

„Co tím myslíš?“

„Tenhle dvůr je tak velkolepý,“ máchla Truyde rukou ke klenutému stropu, „že si někdy připadám úplně malá a hloupá, jako by i tenhle strop byl významnější, než kdy budu já.“

Siň naplnil bouřlivý smích. „Ta je tak vtipná, vid?“ pošeptala Linora Ead.

Ead zavřela oči. Zdejší lidé jsou vážně nemožní, pomyslela si.

„Nesmysl,“ obrátila se Sabran k Zeedeurovi. „Vaše dcera je u dvora velmi oblíbená. Jednou bude důstojnou družkou muži, kterého si její srdce vyvolí.“

Truyde sklopila oči a přes rty jí přelétl úsměv. Zeedeur stojící vedle ní se zasmál. „Ach, Vaše Veličenstvo, obávám se, že Truyde je pořád ještě příliš do větru na to, aby myslela na vdavky — i když vnuče bych si samozřejmě přál. Děkuji vám, že se o mou dceru tak dobře staráte.“

„Není třeba děkovat.“ Sabran sevřela područky trůnu. „Přátele z Říše ctností u našeho dvora vždy přivítáme s potěšením. Rádi bychom se však dozvěděli, co vás na Inys přivádí tentokrát.“

„Můj pán ze Zeedeuru přijíždí s jistou nabídkou, Výsosti,“ promluvil inyský velvyslanec v Mentendonu. „S nabídkou, která by vás, jak věříme, mohla oslovit.“

„Vskutku,“ přikývl Zeedeur a odkašlal si. „Jeho královská Výsost Aubrecht druhý, Nejvyšší kníže Svobodného státu Mentendon, chová k Vaší Výsosti odedávna obdiv. Slýchal vyprávění o vaší odvaze, kráse a neochvějně oddanosti Šesti ctnostem. Nyní, když byl pochován jeho prastrýc, touží po pevnějším spojení mezi našimi zeměmi.“

„A jak Jeho královská Výsost hodlá toto pevnější spojení zajistit?“ otázala se Sabran.

„Sňatkem, Vaše Výsosti.“

Všechny hlavy se otočily k trůnu.

Předtím než berethnetská panovnice počala dítě, vždy vládlo období určité nejistoty. Berethnetská dynastie byla dynastií žen — každá královna měla vždy jen jednu jedinou dceru. Poddaní to považovali za důkaz jejich výlučnosti a svatosti.

Od každé inyské královny se očekávalo, že se vdá a počne dítě co nejdříve, aby nezemřela bez právoplatné dědičky. To byla citlivá situace v každé říši, protože mohlo snadno dojít ke vzniku chaosu a nepokojům. Inysané ovšem navíc věřili, že pád berethnetské dynastie by znamenal, že může znovu povstat Bezejmenný a zahubit svět.

Sabran však dosud všechny nabídky k sňatku odmítla.

Královna se opřela v trůně a zkoumavě se na Zeedeura zahleděla. Její výraz ani v nejmenším neprozrazoval, co si myslí.

„Můj drahý Oscarde,“ promluvila nakonec, „jakkoli nám tato nabídka lichotí, vybavujeme si, že jste již ženat.“

Dvořané se rozesmáli. Zeedeur předtím vypadal nervózně, ale teď se mu po rtech rozlil úsměv.

„Vznešená panovnice,“ odkašlal si, „o vaši ruku pochopitelně žádá můj pán.“

„Pak pokračujte,“ vybidla ho Sabran s nepatrným úsměvem.

Na wyverna se zapomnělo. Zeedeur zjevně nabyl sebedůvěry a udělal další krok vpřed.

„Jak víte, paní,“ pronesl, „vaše předkyně, královna Sabran Sedmá, byla provdána za mého vzdáleného příbuzného Haynricka Vattena, působícího u panovnického dvora v Mentendonu v časech, kdy byla naše země pod nadvládou cizích mocností. Od doby, kdy Vatteny vytlačila lievelynská dynastie, ovšem mezi našimi zeměmi kromě pouta společného náboženství nevznikl žádný formální svazek.“

Sabran naslouchala s nezáčastným výrazem, v jejím obličejí však nešlo nalézt žádný náznak nudy či opovržení.

„Kníže Aubrecht si je dobře vědom, že nabídku k sňatku předloženou jeho prastrýcem Vaše Výsost odmítla... jakož učinila, ehm, i vaše ctěná Královna matka...“ odkašlal si znovu Zeedeur. „Můj pán je ovšem přesvědčen, že nabízí jiný typ partnerství. Taktéž věří, že obnovení aliance

mezi Inysem a Mentendonem by přineslo řadu výhod. Jsme jediná země, která má obchodní zastoupení na Východě, a vzhledem k tomu, že Yscalin upadl do hříchu, je Jeho Výsost přesvědčena o zásadním významu vytvoření spojenectví upevňujícího naši společnou víru.“

Po tomto výroku se na různých místech sálu ozval šepot. Yscalské království bylo ještě nedávno součástí Říše ctností. Pak si ale tamější lid za nového boha vyvolil Bezejmenného.

„Nejvyšší kníže vám na znamení své náklonnosti posílá dar, pokud ho Vaše Výsost ráčí přijmout,“ řekl Zeedeur. „Doslechl se, že milujete perly ze Slunečního moře.“

Luskl prsty. K trůnu přistoupil mentský panoš se sametovým polštářkem a poklekl. Na polštářku ležela napůl otevřená ústřice s černou perlou velikosti třešně, duhově pableskující s lehkým nádechem dozelená. Zářila jako ocel ve slunečním svitu.

„Je to nejkrásnější sluneční perla v jeho vlastnictví, ulovená na seiikinském pobřeží,“ vysvětlil Zeedeur. „Má větší hodnotu než loď, která ji převezla přes Propast.“

Sabran se předklonila. Sluha zvedl polštářek výš.

„Je pravda, že sluneční perly máme v oblibě a nevlastníme jich mnoho,“ poznamenala královna. „Rádi bychom tento dar přijali. Avšak pokud tak učiníme, ještě to neznamená, že přijímáme i nabídku k sňatku.“

„Ovšemže ne, Výsosti. Je to dar od přítele z Říše ctností, nic víc.“

„Tak dobrá.“

Sabran zalétla pohledem k lady Roslain Crestové, hlavní komorné královské ložnice. Ta měla na sobě šaty ze smaragdově zeleného hedvábí a bílou krajkovou pelerínu. Na její broži byly vyobrazené dva poháry — týž symbol, jaký nosili všichni, kteří si za patronku vyvolili Rytířku spravedlnosti. Roslainina brož byla navíc pozlacená, což znamenalo, že lady pochází přímo z rytířčiny pokrevní linie. Téměř neznatelně pokynula jedné z družiček, ta přispěchala k trůnu a převzala polštářek s perlou.

„Ačkoli nás tento dar dojíká, váš pán by měl vědět, že nadmíru opovrhujeme kacířskými praktikami Seiikinců,“ promluvila Sabran. „S Východem si nepřejeme mít nic společného.“

„Pochopitelně,“ přikývl Zeedeur. „Náš pán je však toho mínění, že původ oné perly nijak neoslabuje její krásu.“

„Možná má váš pán pravdu,“ pronesla Sabran a znovu se pohodlně usadila na trůnu. „Doslechli jsme se, že než se Jeho královská Výsost stala Nejvyšším knížetem Mentendonu, měla v úmyslu studovat, aby se mohla stát služebníkem svatyně. Povězte nám něco o jeho dalších... kvalitách.“

Z několika míst v síni se ozval chichot.

„Kníže Aubrecht je velice chytrý a laskavý, nadto oplývá značným talentem pro politiku,“ začal Zeedeur. „Je čtyřiatřicet roků starý a má vlasy o něco světleji rezavé než já. Hraje nádherně na loutnu a je nadšeným tanečníkem.“

„A s kým obvykle tančí, smím-li se zeptat?“

„Většinou se svými urozenými sestrami, Vaše Výsosti. Má tři: první je princezna Ermuna, druhá princezna Bedona a třetí princezna Betriese. Všechny hoří dychtivostí se s vámi setkat.“

„Modlí se kníže často?“

„Třikrát denně. Největší oddanost chová k Rytíři štědrosti, který je jeho patronem.“

„Má vůbec váš kníže nějaké chyby, Oscarde?“

„Ach, Výsosti, všichni smrtelníci mají nějaké nedostatky — tedy až na vás, pochopitelně. Jedinou slabou stránkou mého pána je, že se příliš vyčerpává starostí o svůj lid.“

Sabran znovu zvažněla.

„Tak v tom je s námi zajedno.“

Celou síni projela vlna šepotu, jako když se šíří oheň.

„To, co jsme slyšeli, se naší duše dotklo. Nabídku k sňatku, již nám váš pán poslal, zvážíme.“

Několik lidí nesměle zatleskalo. „Naše Rada ctností podnikne opatření, aby se v této věci pokročilo dále. Nyní však budeme poctěni, když se spolu s vaším průvodem zúčastníte společné hostiny.“

Zeedeur vysekl královně další poklonu. „Bude nám ctí a potěšením, Výsosti.“

Celý dvůr byl rázem samá úklona, samé pukrle. Sabran sešla ze schodů v doprovodu všech komorných královské ložnice, za nimiž následovaly dvorní družičky.

Ead bylo jasné, že Sabran si Rudého knížete nikdy nevezme. Takhle to dělala vždycky. Držela nápadníky jako ryby na udici, přijímala dárky a lichotky, ale svou ruku nikdy nikomu neslíbila.

Když se dvořané rozešli, Ead s ostatními dvorními dámami opustila místo jinými dveřmi. Světlovlasá a různolící Linora Paylingová, která stejně jako Ead zastávala funkci dámy královského předpokoje, byla jedním ze čtrnácti dětí hraběte a hraběnky z Payling Hillu. Její nejoblíbenější činností bylo šířit drby, a byla proto neustálou příčinou Eadiny rozmrzelosti.

Zato lady Margret Becková byla její dlouholetou a milovanou přítelkyní. Do horní domácnosti přibyla před třemi lety a s Ead se spřátelila stejně rychle jako její o šest let starší bratr Loth. Ead brzy zjistila, že mají totožný smysl pro humor, poznají, co si druhá myslí dřív, než promluví, a shodnou se v názoru na většinu lidí u dvora.

„Dneska musíme práci odbýt rychle,“ podotkla Margret. „Sabran bude chtít, abychom se ukázaly na hostině.“

Margret se ebenově černou pletí a ostře řezanými rysy neskutečně podobala svému bratrovi. Už to byl týden, co Loth zmizel, a jeho sestra měla stále oči zarudlé od pláče.

„Nabídka k sňatku,“ vydechla Linora, jakmile byly z doslechu ostatních dvořanů. „A ještě k tomu od knížete Aubrechta! Myslela jsem si, že je na ženění příliš zbožný.“

„Žádný kníže není tak zbožný, aby si nechtěl vzít inyskou královnu,“ poznamenala Ead. „To spíš ona je příliš zbožná na to, aby se vdala.“

„Jenže tahle říše potřebuje princeznu.“

„Linoro,“ napomenula ji Margret přísně, „ovládej se trochu, prosím tě.“

„Vždyť je to pravda.“

„Královně Sabran ještě není ani třicet. Má spoustu času.“

Ead poznala, že ostatní nemají ani tušení o nočním zabijákovvi. To by se Linora tvářila mnohem vážněji. Ačkoli byla pravda, že Linora se nechovala vážně nikdy. Pro ni byly tragické události pouze příležitosti k šíření drbů.

„Slyšela jsem, že je Nejvyšší kníže nehorázně bohatý,“ nenechala se Linora umlčet. Margret si povzdechla. „A mohli bychom využít jejich obchodní stanici na Východě. Jen si to představte — mít všechny perly Slunečního moře, nejjemnější stříbro, koření a šperky. . .“

„Královna Sabran Východem pohrdá a my bychom k němu měli přistupovat stejně,“ prohlásila Ead. „Tamější obyvatelé jsou přece uctívači draků.“

„Inys s nimi nemusí obchodovat přímo, ty hloupá. Můžeme nakupovat od Mentů.“

Ani takový postup však nebyl čistý. Mentové obchodovali s Východem a obyvatelé Východu uctívali draky.

„Já mám spíš starost o to, s kým se kníže paktuje,“ vzala si slovo Margret. „Nejvyšší kníže byl nějakou dobu zasnoubený s donmatou Marosou — dnes korunni princeznou dračí říše.“

„Pche, tohle zasnoubení je už dávno zrušené,“ odfrkla si Linora. „A kromě toho nemám pocit, že by ji kníže nějak extra miloval. Určitě poznal, že má v srdci zlo.“

Když došly ke dveřím vedoucím ke královně, otočila se Ead ke druhým dvěma dámám královského předpokoje.

„Dámy, vezmu dneska naše povinnosti na sebe. Zajděte si na hostinu.“

Margret se zamračila. „Bez tebe?“

„Jednu dvorní dámu nikdo postrádat nebude,“ usmála se Ead. „Běžte tam a užijte si banket.“

„Ať ti Rytíř štědrosti zehná, Ead,“ vyhrkla Linora a už byla v půli chodby. „Jsi velmi laskavá!“

Margret se chystala vykročit za ní, Ead ji však chytila za loket. „Nemáš nějaké zprávy o Lothovi?“ zašeptala.

„Zatím ne,“ zavrtěla hlavou Margret a položila jí ruku na paži. „Ale něco se chystá. Dneska večer si mě dal zavolat Noční jestřáb.“

Lord Seyton Combe, vrchní špion. Téměř všichni mu přezdívali Noční jestřáb, protože si na kořist vždycky počíhal pod rouškou tmy. Nespokojenci, po moci toužící šlechtici nebo muži příliš často flirtující s královnou — o všechny tyto problémy se Combe dokázal postarat.

„Myslíš, že Combe něco ví?“ zeptala se Ead tiše.

„To se asi brzy dozvíme,“ stiskla jí Margret ruku a odešla za Linorou.

Když Margret Becková trpěla, nedávala to okázale najevo. K smrti nerada svými problémy obtěžovala ostatní, včetně nejbližších přátel.

Ead by si byla nikdy nepomyslela, že mezi ty přátele bude jednou patřit i ona. Když poprvé přijela na Inys, umínila si, že se bude držet co nejméně stranou, aby si uchovala svoje tajemství. Vyrostla však ve společenství, kde byl každý s každým provázaný, a tak se jí brzo začalo stýskat po kontaktu a rozhovorech s druhými. Od narození jí po boku stála Jondu, jež jí byla sestrou v každém ohledu kromě pokrevního pouta, a žít najednou tak

daleko od ní bylo pro Ead bolestivé. Takže když jí nabídli přátelství sourozenci Beckovi, podlehla a nikdy toho nelitovala.

Věděla, že až jí povolají domů, zase se s Jondu uvidí, ale zároveň tím přijde o Lotha a Margret. Naprostá absence zpráv z Převorství však nasvědčovala tomu, že onen den je nejspíš v nedohlednu.

Hlavní královská ložnice v Ascalonském paláci měla vysoký strop, světlé stěny a mramorovou podlahu. V jejím středu stála postel s nebesy. Přehoz i válcové polštáře byly ušité z brokátu barvy slonoviny a povlečení z nejjemnějšího mentského sukna. Okolo postele visely dvojce závěsy. Jedny byly z průsvitné a druhé z těžké látky; zatahovaly se podle toho, kolik světla si Sabran přála.

U postele stál proutěný koš a křeslo s otvorem. Někdo musel vynést nočník, protože v otvoru křesla nebyl. Královská prادلena se zřejmě opět pustila do práce.

Domácnost natolik zaměstnávaly přípravy na příjezd mentské delegace, že zatím nikdo nestihl svléct povlečení. Ead otevřela dveře na balkon, aby se místnost trochu vyvětrala, a stáhla z postele prostěradla, povlečení i přehoz. Přejela pak rukou péřové příkrývky, aby si ověřila, že se v nich neskrývá nůž nebo lahvička s jedem.

Přestože Ead neměla na pomoc Margret ani Linoru, šla jí práce od ruky. Věděla, že dvorní družičky jsou na hostině, takže Truhlicová komnata bude prázdná. Nastala ideální chvíle zjistit, jestli je její domněnka o blízkém vztahu mezi Truyde utt Zeedeurovou a pohřešovaným dvořanem Triamem Sulyardem správná. Mít přehled o veškerých dvorních záležitostech od kuchyně až po trůn se vyplácelo. Ochránit královnu může jedině tehdy, když bude vědět úplně o všem.

Truyde byla šlechtična a budoucí dědička velkého bohatství. Neměla žádný důvod zajímat se o dvořana neurozeného původu. Když však Ead utrousila poznámku o jejich možném spojení, Truyde vypadala jako polekaná myš, kterou načapali s ukradeným kusem syra.

Ead měla na tajemství nos. A Truyde obklopovalo jako parfém.

Prohlédla královskou ložnici, příkrývky nechala větrat a zamířila do Truhlicové komnaty. Oliva Marchynová byla sice v Hodovním domě, ale Ead věděla, že má u komnaty svého špeha. Tiše vystoupala po schodech a překročila práh.

„Hohó,“ zaskřehotal nějaký hlas. „Kdo to přichází?“

Ead strnula. Nikdo jiný by ji nezaslechl, ale tenhle špion měl výborný sluch.

„Kdo jsi, vetřelče?“ ozvalo se.

„Zatracený pták,“ procedila mezi zuby Ead.

Po zádech jí začal stékat pramínek potu. Vykasala si sukni a z pouzdra na lýtku vytáhla nůž.

Špion seděl na bidýlku u dveří. Když k němu Ead došla, naklonil hlavku na stranu.

„Vetřelče,“ zopakoval ještě jednou zlověstným tónem. „Ven z mého paláce, zlá panno!“

„Poslouchej mě dobře, ty mizero,“ oslovila ho Ead a vytáhla nůž, přičemž si pták nervózně načechral peří. „Nejspíš si myslíš, že tady poroučíš, ale dřív nebo později dostane Její Veličenstvo chuť na paštiku z holoubátek. Pochybuju, že by poznala, kdybych do ní přimíchala tebe.“

Popravdě řečeno to byl krásný pták, duhový mluvící papoušek. Barva jeho peří přecházela od modré přes zelenou až k saflorově žluté, jen na hlavě byla ostře růžová. Upéct ho by byla škoda.

„Zaplat,“ zaskřehotal pták a poklepal jedním pařátem na bidýlko.

Když byla Ead ještě dvorní družičkou, umožnil jí tenhle pták nejedno pokoutní setkání. Zastrčila nůž do pouzdra, semkla rty a sáhla do hedvábného váčku na podvazkovém pásu.

„Tumáš,“ hodila ptákovi na misku tři plněné bonbony. „Když budeš hodný, dám ti i ty ostatní,“ dodala, ovšem papoušek už měl tak napilno s klováním do bonbonu, že neodpověděl.

Truhlicová komnata se nikdy nezamykala. Nepředpokládalo se, že by mladé dámy měly co skrývat. Závěsy v místnosti byly zatažené, oheň vyhaslá a postele ustlané.

Existovalo jediné místo, kam si chytrá družička mohla schovat svoje tajnosti.

Ead nazdvihla koberec a nožem odklopila uvolněné podlahové prkno. V zaprášené dutině pod ním ležela truhlička z leštěného dubového dřeva. Ead ji vyndala a položila si ji na klín.

Uvnitř byla sbírka předmětů, které by Oliva s chutí zabavila. Tlustá knížka s vyleptaným alchymistickým symbolem zlata. Pero a kalamář s in-

koustem. Útržky nějakého pergamenu. Přívěsek vyřezaný ze dřeva. A štos dopisů převázaných mašlí.

Ead jeden z nich vytáhla a rozložila. Podle rozmazaného data pocházel z loňského léta.

Rozluštit šifrování Ead zabralo jen pár okamžiků. Bylo o něco důmyslnější, než jaké používala většina milostných dopisů u dvora, jenže Ead se v luštění šifer cvičila od dětství.

Ten je pro tebe, stálo v dopise nepřilíš úhledným rukopisem. Koupil jsem ho na Mysu albatrosů. Občas si ho vezmi a vzpomeň si na mě. Brzy zase napíšu. Ead vzala další dopis, psaný na silnějším papíře. Ten byl více než rok starý. *Odpusťte mi, jestli jsem příliš smělý, paní moje, ale nemyslím na nic jiného než na Vás. Další. Lásko moje, sejdem se po modlitbách pod věžními hodinami.*

Nemusela dopisy číst o moc déle, aby jí bylo jasné, že mezi Truyde a Sulyardem nejen vzplál milostný vztah, ale došlo i k jeho naplnění. Pablesky měsíčního svitu na hladině a tak dále. Některé věty však Ead zarazily.

Náš záměr otřese světem. Tento úkol je naše božské poslání. Dva zamilovaní mladí lidé by asi těžko nazývali svou vášnivou lásku úkolem (to by jejich milování muselo být mnohem méně poetické než jejich korespondence). Musíme začít sprádat plány, má lásko.

Ead zběžně přejížděla očima postelové rozhovory a hádanky, dokud nenašla dopis s datem ze začátku jara, kdy Sulyard zmizel. Písmo bylo rozmazané do šmouh.

Odpusť mi, lásko. Musel jsem odjet. V Perchlingu jsem mluvil s jednou mořeplavkyní a dostal jsem od ní nabídku, jaká se neodmítá. Vím, že jsme měli v plánu odjet spolu, a možná mě budeš po zbytek života nenávidět, ale je to takhle lepší. Ty můžeš pomáhat tam, kde jsi, u dvora. Až ti pošlu zprávu o mém úspěchu, zkus získat královnu Sabran pro naši věc. Musí si uvědomit, jaké nebezpečí hrozí.

Tenhle dopis spal. Ať se nikdo nedozví, co děláme, dokud to nebude dokonáno. Jednoho dne nás budou uctívat jako legendy, Truyde.

Perchling. Největší přístav na Inysu a hlavní brána k pevnině. Takže Sulyard uprchl na lodi.

Pod uvolněným prknem byla kromě dopisů ještě jedna věc: tenká knížečka vázaná v kůži. Ead přejela prstem přes název na deskách, psaný bez jakýchkoli pochyb písmem Východu.

Tenhle spisek nemohla Truyde najít v žádné inyské knihovně. Shánění informací o Východě se považovalo za kacířství. Kdyby ji s knížkou někdo přistihl, rozhodně by nevyvázla jen s napomenutím.

„Někdo přřichází,“ zaskřehotal papoušek.

Zdola se ozvalo bouchnutí dveří. Ead si zastrčila knížku i dopisy pod plášť a krabici vrátila do skřýše.

Mezi trámovým se tříštila ozvěna kroků. Ead zarovнала prkno zpátky na místo. Když procházela kolem bidýlka, vysypala na misku zbytek bonbonů.

„Ani slovo,“ zašeptala špehovi, „nebo si z toho tvého krásného peří udělám brka na psaní.“

Když Ead vyskakovala oknem ven, papoušek se temně uchechtl.

Leželi tenkrát vedle sebe pod jabloní na nádvoří, jak to uprostřed léta dělávali často. Mezi nimi stála láhev vína z hlavní kuchyně, mistička kořeněného sýra a ošatka s čerstvým chlebem. Ead jim právě líčila nějaký žertík, kterým dvorní družičky vypekly hofmistryni Olivu Marchynovou, a Loth se smál tak nahlas, až ho bolela bránice. Když Ead vyprávěla historky, stával se z ní napůl básník a napůl šašek.

Slunce jí zvýraznilo pihy na nose a černé vlasy měla rozprostřené po trávníku. Přes žhnoucí slunce viděl Loth věž s hodinami, okna s barevnými vitrážemi v ambitu a jablka na větvích nad hlavou. Všechno bylo dobré.

„Můj pane.“

Vzpomínka se zachvěla a byla pryč. Loth zvedl hlavu a uviděl, že se nad ním sklání nějaký bezzubý muž.

Krčma byla plná venkovanů. Odněkud se ozývala píseň, v níž loutnista opěvoval krásu královny Sabran. Ještě před pár dny s ní Loth cválal na

koni při lovu. Teď byl na míle daleko a poslouchal píseň, která o ní vyprávěla, jako by už byla legendou. A on s jistotou věděl jen to, že jede vstříc téměř jisté smrti v Yscalinu a že ho Duchovní vévodové na tu cestu vyslali, protože ho nenávidí.

Jak snadno se život zhroutí jako domeček z karet.

Hostinský před ně položil prkénko. Stály na něm dvě misky s hustou polévkou, tlusté plátky sýra a krajíc ječného chleba.

„Můžu vám donést ještě něco, vzácní pánové?“

„Ne, děkujeme,“ zavrtěl hlavou Loth.

Hostinský se uklonil. Loth tušil, že příslušníky urozených rodin ve své krčmě nehostí často.

Naproti němu seděl jeho drahý přítel lord Kitston Glade a snažil se zuby urvat sousto z krajíce chleba.

„Zatra...“ zaklel a sousto vyplivl. „Vždyť je to tuhé jak podešev. Mám ochutnat ten sýr?“

Loth usrkával medovinu a přál si, aby byla vychlazená.

„Jestli je jídlo u vás v provincii tak špatné, měl bys o tom povědět svému urozenému tatínkovi.“

Kit si odfrkl. „To by asi nepomohlo, ten má nemastné neslané věci rád.“

„Měl bys za to jídlo být vděčný. Pochybuju, že na lodi bude něco lepšího.“

„Já vím, já vím. Jsem zhýčkaný aristokrat, který spí na poduškách z labutiho peří, pěstuje u dvora zálety a přejídá se sladkostmi. Dvůr mě zkazil. Tedy to aspoň prohlásil můj otec, když jsem se stal básníkem.“ Kit podezíravě píchl prstem do sýra. „Což mi připomíná, že bych tady měl něco napsat. Třeba nějakou pastorálu. Není snad můj lid okouzlující?“

„To rozhodně,“ přisvědčil Loth.

Dnes nedokázal předstírat, že je mu lehký u srdce. Kit se natáhl přes stůl a stiskl mu rameno.

„Vnímej mě, Artelothé,“ řekl naléhavě. Loth jen zavrčel. „Prozradil ti kočí, jak se jmenuje náš kapitán?“

„Mám dojem, že Harman nebo tak nějak.“

„Myslíš Harlowe?“ Loth pokrčil rameny. „Lothe, o Gianu Harlowovi jsi přece musel slyšet. Ten slavný pirát! Každý člověk z Ascalonu o něm...“

„Zjevně nejsem každý člověk z Ascalonu,“ utrousil Loth a promnul si kořen nosu. „Tak mi prosím tě o tom mizerovi, co nás poveze do Yscalinu, něco prozrad.“

„Je to legendární darebák,“ ztlumil hlas Kit. „Harlowe připlul na Inys z dalekých zemí jako chlapec. V devíti letech se dal k námořnictvu a v osmnácti už velel lodi — jenže ho jako spoustu dalších slibných mladých námořníků zlávalo pirátství.“ Kit jim oběma dolil do korbelů medovinu. „Ten člověk proplul všechna moře světa včetně těch, která dosud žádný kartograf nepopsal. Rabováním lodí prý ještě před třicítkou nahromadil takové bohatství, že se jím vyrovná i Duchovním vévodům.“

Loth si znovu přihnul. Měl pocit, že před odplutím potřebuje vypít ještě korbel.

„V tom případě by mě zajímalo, Kite,“ zavrtěl nechápavě hlavou, „proč nás má do Yscalinu převážet zrovna tenhle proslulý lotr.“

„Nejspíš je jediný, kdo má k té cestě dost odvahy. Má pro strach uděláno,“ řekl Kit. „Byl to oblíbenec královny Rosarian.“

Sabranina matka. Loth konečně se zájmem zvedl hlavu. „Opravdu?“

„Ano. Říká se, že byl do ní zamilovaný.“

„Nenaznačujes doufám, že královna Rosarian byla knížeti Wilstanovi nevěrná.“

„Artelothé, můj mrzoutský příteli ze severu, neřekl jsem nic o tom, že by královna jeho lásku opětovala,“ odpověděl mu Kit klidně, „ovšem natolik mu důvěřovala, že mu svěřila největší pancéřovanou loď ze své flotily, kterou on pojmenoval Věčná růže. Ted' si nestydatě říká korzár.“

„Takže korzár,“ přinutil se Loth zasmát. „Nejžádanější titul na světě.“

„Jeho posádka zajala za poslední dva roky několik yscalských lodí. Pochybují, že nás tam uvítají vlídně.“

„Yscalové dneska nejsou vlídní skoro k nikomu a k ničemu.“

Chvilí seděli mlčky. Kit jedl a Loth se díval z okna.

Všechno se to semlelo uprostřed noci. Do jeho komnat vešli sluhové, kteří měli na livrejích vyšitou okřídlenou knihu — symbol lorda Seytona Combea. Vyzvali ho, aby šel s nimi. Než se vzpamatoval, seděl v kočáře naproti Kitovi, kterého pod rouškou tmy taky vyvedli z domova. Pak držel vzkaz, v němž bylo vysvětleno, oč se jedná.

Lorde Artelothé Becku,

Vy a lord Kitston se tímto stáváte stálými inyskými velvyslanci v Yscalském dračím království. V Yscalinu jsou o Vašem příjezdu zpraveni.

Pokuste se něco zjistit o předchozím inyském velvyslanci, Vévodovi umírněnosti. Pozorujte dění na vetaldském dvoře. A hlavně zjistěte, jaký má tamní lid plány a zda nehodlá podniknout invazi na Inys. Ve jménu královny a vlasti.

Dopis mu někdo vytrhl z ruky v ten okamžik, co ho dočetl. Nejspíš ho hned odnesli ke spalení.

Jednu věc nedokázal Loth pochopit: Proč vybrali zrovna jeho? Proč má na Yscalin plout právě on? Jistě, Inys potřebuje vědět, co se v Cárscaru děje, jenže on přece není žádný špion.

Chtělo se mu zoufalstvím brečet, opakoval si však, že nesmí dopustit, aby ho to srazilo k zemi. Není v tom přece sám.

„Promiň mi to, Kite,“ obrátil se ke svému příteli. „Donutili tě, abys mi v exilu dělal společnost, a já jsem prachbídny společník.“

„Neopovažuj se omlouvat. Odjakživa jsem snil o dobrodružství.“ Kit si oběma rukama přihladil světlé kučery. „Když už ale spolu konečně mluvíme, měli bychom probrat naši... situaci.“

„Ne, Kite, prosím tě. Teď ne. Co se stalo, stalo se.“

„Nesmíš si myslet, že tě do vyhnanství poslala královna Sabran,“ pronesl Kit rezolutně. „Tenhle příkaz zjevně padl bez jejího vědomí. Combe jí nejspíš řekl, žeš od dvora odjel dobrovolně, což v ní mohlo vůči jejímu vrchnímu špionovi vzbudit podezření. Musíš jí říct, jak to doopravdy bylo,“ naléhal. „Napiš jí. Dej jí vědět, co udělali, a—“

„Combe čte každý dopis dřív, než ho dostane do rukou královna.“

„Nemohl bys použít nějakou šifru?“

„Před Nočním jestřábem žádná šifra neobstojí. Sabran si z něj neudělala vrchního špiona pro nic za nic.“

„Tak napiš svým příbuzným. Požádej je o pomoc.“

„Nedomůžou se audience u Sabran, aniž si je předtím podá Combe,“ zavrtěl hlavou Loth. „A i kdyby se jim to podařilo, pro nás už bude pozdě. Tou dobou už budeme v Cárscaru.“

„Stejně by měli vědět, kde jsi,“ naléhal Kit dál. „U Svatého, začínám si myslet, žeš snad odjel dobrovolně.“

„Pokud jsou Duchovní vévodové přesvědčeni, že jsem ta nejvhodnější osoba, která má zjistit, co se děje na Yscalinu, tak je to možná pravda.“

„Ale no tak, Lothe. Vždyť víš, proč k tomuhle došlo. Všichni se tě snažili varovat.“

Loth nakrčil obočí a odmlčel se. Kit si povzdechl, vyprázdnil korbel a naklonil se k Lothovi.

„Královna Sabran ještě není vdaná,“ zašeptal. Loth ztuhl. „Pokud pro ni Duchovní vévodové mají nějakého vlastního nápadníka, tvoje přítomnost po jejím boku jim... nu, řekněme, byla na obtíž.“

„Víš přece, že já a Sabran jsme nikdy...“

„Na tom, co vím já, nezáleží. Záleží na tom, co si myslí lidé,“ řekl Kit. „Dovol mi jednu malou alegorii: umění. Umění není jedním velkým tvůrčím činem, skládá se z mnoha dílků. Když si přečteš nějakou moji báseň, tak nepoznáš, kolik týdnů soustředěné práce mě stálo ji sepsat. Hodiny přemýšlení, spousta přeškrtnutých slov, hory papírů, které jsem znechuceně spálil v krbu, o ničem z toho se nedozvíš. Nakonec uvidíš jen to, co chci, abys viděl. A stejně tak to funguje i v politice.“

Loth se nesouhlasně zamračil.

„Aby Duchovní vévodové zajistili narození dědičky, musejí šířit určitý obraz inyského dvora a jeho nezadané královny,“ řekl Kit. „Pokud usoudili, že tvé blízké přátelství s královnou Sabran celkový dojem kazí a mohlo by cizí nápadníky odradit, vysvětlovalo by to, proč tě poslali zrovna na tuhle diplomatickou misi. Potřebovali, abys zmizel, tak tě odstranili z dosahu.“

Znovu se rozhostilo ticho. Loth si propletl prsty ozdobené prsteny a opřel si o ně čelo.

Jsem hlupák, pomyslel si.

„Jestli se nepletu, tak z toho pro nás vyplývá dobrá zpráva, že jakmile se královna Sabran vdá, možná se budeme moct vetřít zpátky ke dvoru,“ řekl Kit. „Přečkáme teď pár týdnů, pokusíme se najít knížete Wilstana a pak

přijdeme na nějaký způsob, jak se vrátit na Inys. Jestli Combe dostane, co chce, už nám v návratu bránit nebude.“

„Zapomínáš, že pokud se vrátíme, dokážeme před královnou prokázat jeho intrikaření. To si on určitě uvědomuje. Nepustí nás ani k branám paláce.“

„Tak Jeho Milosti předem napíšeme a nabídneme mu dohodu. Naše mlčení výměnou za to, že nás nechá na pokoji.“

„Já o tomhle mlčet nemůžu,“ vyštěkl Loth. „Sab se musí dozvědět, že Rada ctností za jejími zády pletichaří. Combe ví, že jí to řeknu. Věř mi, Kite, on chce, abychom v Cárscaru zůstali nadobro. Plánuje z nás udělat svoje oči na nejnebezpečnějším dvoře celého Západu.“

„K čertu s ním. Přijdeme už na nějaký způsob, jak se dostat domů,“ řekl Kit. „Copak Svatý neslíbil, že cestu domů najde každý, kdo ji hledá?“

Loth dopil medovinu, která ještě zbývala v korbelu.

„Dokážeš být opravdu moudrý, můj příteli,“ řekl. A s povzdechem dodal: „Můžu si jenom představit, jak se teď asi cítí Margret. Možná se dědičkou Goldenbirche nakonec stane ona.“

„S tím si Meg nemusí lámat tu svoji bystrou hlavičku. Goldenbirch ji jako dědičku potřebovat nebude, protože ty se co nevidět vrátíš zpátky na Inys. Možná to vypadá, že tuhle misi nelze přežít, ale člověk nikdy neví,“ řekl Kit, zase už v typickém dobrém rozmaru. „Třeba se vrátíme domů jako vládci celého světa.“

„Nikdy mě nenapadlo, že tvoje víra bude pevnější než moje,“ povzdechl si Loth. „Pojďme vzbudit kočího. Už tu otálíme příliš dlouho.“

5

Východ

Noví rekruti Nejvyšší námořní stráže směli strávit poslední hodiny v Hisanu podle svého uvážení. Většina z nich se šla rozloučit s přáteli. V devět hodin večer je měli nosiči odnést v palankýnech do hlavního města.

Budoucí učenci už odpluli na Ostrov brků. Ishari na rozdíl od ostatních nestála na palubě a nesledovala, jak Seiiki mizí v dálce.

Byly si s Tané mnoho let blízké. Tané o Ishari pečovala během horečky, která ji málem zabila. Ishari pro ni zase byla jako sestra. Když Tané dostala své první krvácení, naučila ji, jak si vyrobit zátky z papíru. Teď nebylo jisté, že se ještě někdy potkají. Kdyby jen Ishari pilněji studovala, vložila víc úsilí do výcviku, mohly být do řad Strážců moře povýšeny obě.

Nyní však Tané myslela na jinou kamarádku. Se sklopenou hlavou se proplétala slavnostní vřavou hisanských ulic, kde se tančilo a bubnovalo na oslavu Dne volby. Po ulicích pobíhaly rozesmáté děti, kterým se vysoko nad hlavami třepotali barevní draci.

Všude se to hemžilo lidmi. Mnozí si jemným plátkem otírali pot z čela. Tané se snažila vyhnout pouličním kupcům nabízejícím všelijaké tretky. Vdechovala vůni kadidla, deště dopadajícího na zpocenou kůži a čerstvých ryb. Řemeslníci a obchodníci vyvolávali své nabídky a každou chvíli někdo radostně a obdivně vykřikl, to když žlutý ptáček zacvrlikal svou písničku.

Věděla, že je to možná její poslední procházka po Hisanu, jediném městě, které dosud poznala.

Chodit sem bylo vždycky riskantní — město nabízelo spoustu svodů, kterým učedníci mohli podlehnout. Byly tu krčmy a nevěstince, karbanic-

ká doupat a kohoutí zápasy. Verbíři tu mladé lidi lákali k pirátství. Tané často uvažovala, jestli schválně postavili výukové domy tak blízko všem těmhle svodům, aby vyzkoušeli sílu jejich vůle.

Když došla k hostinci, překvapeně vydechla. Nestály tam žádné stráže. „Haló,“ zavolala skrz mříže.

K bráně přistoupila drobná dívenka. Když uviděla Tané a její modrou tuniku Nejvyšší námořní stráže, spěšně poklekla a sklonila čelo mezi se-pjaté dlaně.

„Hledám ctihodnou Susu,“ řekla Tané vlídně. „Mohla bys mi ji zavolat?“

Dívenka odspěchala do hostince.

Bylo to poprvé, co se Tané takhle někdo poklonil. Pocházela z chudé rybářské vesnice Ampiki na jižním cípu Seiiki. Jednoho zimního dne v ne-dalekém lese vypukl požár a pohltil téměř všechny domy ve vesnici.

Na rodiče si Tané vůbec nepamatovala. Smrti, která je postihla, unikla jen proto, že krátce předtím vyběhla z domu za motýlem a sledovala ho až k moři. Většina sirotků tehdy skončila v pozemní armádě, ale jedna svatá žena vyložila onoho motýla jako znamení bohů a bylo rozhodnuto, že Tané podstoupí výcvik nutný pro pozici dračího jezdce.

Susa přišla k bráně v bílých, bohatě vyšíváných hedvábných šatech. Vlasy spadající na ramena měla rozpuštěné.

„Tané,“ usmála se a otevřela bránu. „Musíme si promluvit.“

Tané neuniklo Susino starostlivě nakrčené obočí. Vklouzly do aleje vedle domu. Susa rozevřela deštník a obě se pod něj schovaly.

„Zmizel.“

Tané si olízla rty. „Ten cizinec?“

„Ano.“ Susa vypadala nervózně, takovou ji Tané ještě nikdy nezažila. „Na tržišti se šíří různé zvěsti. U Hisanského mysu byla spatřena pirátská loď. Hlídky pročesaly celé město kvůli pašovanému zboží, ale nic nenašly.“

„Takže pátraly i na Orisimě,“ odvodila si Tané a Susa přikývla. „Objevily toho cizince?“

„Ne. Jenže tam se není kde schovat.“ Susa přejela pohledem po ulici a v očích se jí odrazilo světlo luceren. „Musel uprchnout, když stráže zrovna nedávaly pozor.“

„Nikdo nemůže přejít most, aniž si toho stráže všimnou. Ten chlap tam musí někde být.“

„Když se dokáže tak dobře skrývat, bude to nejspíš napůl duch,“ poznamenala Susa a sevřela pevněji rukojeť deštníku. „Tané, myslíš, že bychom o něm měly říct váženému guvernérovi?“

Stejnou otázku si od obřadu kladla i Tané.

„Řekla jsem Roosovi, že si pro cizince přijdeme, ale... Pokud zůstane ukrytý na Orisimě, třeba se mu podaří uniknout popravě a proklouznout na nejbližší loď do Mentendonu,“ uvažovala Susa. „Mohl by se vydávat za legálního přistěhovalce. Nebyl starší než my, Tané, a nejspíš sem ani nepřišel dobrovolně. Rozhodně ho nijak netoužím poslat na smrt.“

„Tak budeme mlčet. Ať si poradí, jak umí.“

„A co rudá nemoc?“

„Neměl žádné příznaky. A pokud je ještě na Orisimě — a mě jiné vysvětlení nenapadá —, nemá se nemoc kam rozšířit,“ řekla polohlasně Tané. „Další kontakt s ním je příliš riskantní, Suso. Odvedla jsi ho do bezpečí. Teď už si musí poradit sám.“

„Jenže co když ho dopadnou a on jim o nás řekne?“ zašeptala Susa.

„Myslíš, že by mu někdo věřil?“

Susa si zhluboka povzdechla. Pak přešla Tané pohledem od hlavy k patě a v očích jí zajiskřilo.

„Zdá se, že všechno to riziko stálo za to,“ usmála se. „Byl Den volby takový, jaký sis ho představovala?“

Bylo toho tolik, o čem by si chtěly povídat. „Ještě lepší. Draci byli nádherní,“ vydechla Tané. „Vidělas je?“

„Ne, spala jsem,“ přiznala Susa. Po probdělé noci nebylo divu. „Kolik letos vyberou jezdců?“

„Dvanáct. Dva skvělé dračí bojovníky nám jako posilu poslal sám vznešený Věčný císař.“

„Lakustrinského draka jsem ještě nikdy neviděla. Jsou hodně jiní než naši?“

„Mají silnější tělo a na nohách o jeden prst víc. Byla by úžasná čest jezdit na některém z nich.“ Tané se pod deštníkem přitiskla blíž k Suse. „Já se prostě musím stát jezdkyňou, Suso. Stydím se, že po tom tak toužím, když už se mi dostalo tolika požehnání, ale...“

„Byl to tvůj sen od dětství, Tané. Jsi ctižádnostivá a za to není třeba se omlouvat.“ Susa se na chvíli odmlčela. „Máš strach?“

„Pochopitelně.“

„To je dobře. Strach tě bude motivovat k boji. Nedovol, aby nad tebou získal navrch takový šmejď jako Turosa — bez ohledu na to, kdo je jeho matka.“ Tané se nejdřív zamračila, ale pak se usmála. „Radši už běž,“ vybídla ji Susa. „A nezapomeň, že ať doletíš jakkoli daleko od Hisanu, pořád budu tvoje přítelkyně.“

„A já tvoje.“

Branka k hostinci se otevřela a obě děvčata sebou trhla. „Suso,“ zavolala dívka. „Máš už se vrátit dovnitř.“

Susa zalétla očima k domu. „Musím už jít.“ Podívala se na Tané a zaváhala. „Budu ti moct psát?“

„Snad to nějak půjde.“ Tané nikdy neslyšela o tom, že by nějaký běžný smrtelník udržoval kontakt se Strážcem moře, v duchu se však modlila, aby ony dvě byly výjimkou. „Dávej na sebe pozor, Suso, prosím.“

„To víš, že budu.“ Usmála se, ale koutky se jí zachvěly. „Ono se ti po mně moc stýskat nebude. Až budeš kroužit někde nad mraky, všechno dole se ti bude zdát malinké.“

„Ať se dostanu kamkoli, v duchu budu s tebou,“ ujistila ji Tané.

Susa dala všechno v sázku kvůli naplnění snu, který nebyl její. Takové přátelství člověka nepotká víckrát než jednou za život. Někdo ho nezažije vůbec.

Prostor mezi nimi byl nabitý společnými vzpomínkami. Obě měly vlhké tváře, teď už nejen od deště. Třeba se Tané vrátí do Hisanu, aby hlídala východní pobřeží, třeba ji Susa bude smět navštívit, jenže v tuhle chvíli nebylo v jejím životě jisté vůbec nic. Jejich cesty se nyní rozdělí, a pokud to nebude vůle dračích bohů, možná už se nikdy nesečkájí.

„Kdyby se něco stalo, kdyby padlo tvoje jméno v souvislosti s tím cizincem, tak bez meškání přijed' do Ginury,“ řekla Tané Suse naléhavě. „Přijed' a najdi si mě. Já tě vždycky ochráním.“

Na Orisimě, v ubohé nápodobě pracovny a za blikotavého svitu lucerny, zvedl Niclays Roos lahvičku proti světlu. Na umazané nálepce byl nápis

hematit. To jediné, čím mohl zaplašit myšlenky na Sulyarda, bylo ponořit se do svého velkého díla.

Nedá se říct, že by za ním byly nějaké závrtné výsledky. Zoufale se mu nedostávalo přísad a jeho alchymistické náčiní bylo stejně staré jako on, než si však napíše o nové zásoby, chtěl to ještě jednou zkusit. Guvernér Hisanu s ním sympatizoval, ale jeho velkorysost často přibrzdil Válečník, který zřejmě věděl úplně o všem, co se na Seiiki šustne.

Válečník byl téměř mytickou postavou. Jeho rod převzal moc poté, co byla během Velikého žalu rozprášena nozikenská dynastie. Niclays o něm věděl jen to, že žije na zámku v Ginuře. Každoročně tam nosiči zanesli v palankýnu guvernérku Orisimy kvůli audienci, při níž složila Válečníkovi hold, předala mu dary z Mentendonu a na oplátku si také něco odnesla.

Niclays byl jediným obyvatelem Orisimy, kterého k této návštěvě nikdy nepřizvali. Ostatní Mentové se k němu chovali slušně, jenže on tu na rozdíl od nich byl ve vyhnanství. To, že nikdo z nich nevěděl, čím se Roos provinil, jejich náklonnost k němu rozhodně nezvýšilo.

Občas dostal chuť odhalit svou identitu, jen aby viděl, jak se budou tvářit. Říct jim, že to on je ten alchymista, který přesvědčil mladičkou královnu Inysu, že dokáže namíchat elixír mládí, jenž by ji zprostil povinnosti vdát se a mít potomky. Že to on je ten budižkničemu, který použil berethnetské peníze k financování mnohaletého tápání, experimentování a marnotratného života.

Nepochybně by je to šokovalo. K smrti by je pobouřil jeho nedostatek ctností. Netušili, že když před deseti lety vstupoval na Inys plný hněvu a bolesti, zůstal někde ve skrytém koutku srdce věrný alchymistickým zásadám. Destilace, cerace, sublimace — to byla jediná božstva, kterým se kdy klaněl. Neměli ponětí, že zatímco se potil nad tyglíkem, skálopevně přesvědčený, že dokáže najít způsob, jak uvést tělo do stavu věčného mládí, snažil se zároveň roztavit žal zarývající se mu pod žebro jako nůž. Žal, který ho nakonec od tyglíku odvedl zpátky k blaženému zapomnění, navozenému vínem.

Neuspěl ani v jednom svém snažení. A Sabran Berethnetská se postarala, aby za to pykal.

Životem zaplatit nemusel. Leovart mu řekl, že by měl být za tuhle údajnou laskavost Jejímu Nepřátelstvu vděčný. Ano, hlavu mu Sabran setnout

nenechala, ale připravila ho o všechno ostatní. Teď byl uvězněný na konci světa a obklopený lidmi, kteří jím opovrhovali.

Ať si šuškaří, co chtějí. Jestli tenhle pokus vyjde, všichni si u něj budou podávat dveře a žadonit o jeho elixír. Se špičkou jazyka mezi zuby opatrně nasypal hematit do tyglíku.

Bylo to, jako by tam přidal střelný prach. Ani se nenadál a lektvar vybublal na stůl a vyprskl oblak ohavně páchnoucího dýmu.

Niclays zoufale zíral do nádoby. Zbyla v ní jen dehtově černá usazenina. Povzdech si a otřel si saze ze skel brýlí. Jeho výtvar připomínal spíš ranní obsah nočníku než elixír mládí.

Takže rozdrcený hematit k výsledku nevede. Jenže kdoví, jestli ten prášek vůbec je hematit. Panaya ho pro něj koupila na trhu od nějakého kupce a tihle ptáčkové nebyli proslulí zrovna příkladnou poctivostí.

Ať to všechno vezme Bezejmenný, pomyslel si zoufale Niclays. Už by se o ten prokletý elixír dávno přestal pokoušet nebýt skutečnosti, že pro něj představoval jedinou naději na únik z tohoto ostrova; koupil by si za něj návrat na Západ.

Neměl samozřejmě v úmyslu dát ho Sabran Berethnetské. Ta mu byla ukradená. Ovšem kdyby poskytl o elixíru informace kterémukoli jinému vládci, jistě by získal možnost bezpečně se dopravit zpátky do Mentendonu a do konce svého života tam žít v přepychu a hojnosti. A postaral by se o to, aby se k Sabran doneslo, co dokázal. Až by za ním přišla žadonit o doušek věčného života, nebylo by pro něj sladšího potěšení než jí ho odepřít.

Jenže ten šťastný den byl zatím v nedohlednu. Potřeboval drahé přísady, které kvůli prodloužení života vyhledávali dávno zemědělské lakustrinští panovníci — zlato, auripigment, vzácné byliny. I když většina těchto vládců se při svých pokusech o nalezení věčného života otrávil, jejich recepty na elixír mládí přece jen nabízely jistou naději na novou jiskřičku inspirace.

Je načase zase napsat Leovartovi a požádat ho, aby Válečníkovi zalichotil nějakým pěkným dopisem. Jedině kníže ho může přesvědčit, aby pro něj nechal roztavit část svého zlata.

Niclays dopil studený čaj a zalitoval, že nebyl silnější. Místodržící na Orisimě mu zakázala vstup do pivnice a povolila mu pouze dva poháry vína týdně. Několik prvních měsíců se mu z toho trásly ruce.

Ted' se mu chvěly taky, nebylo to však nedostatkem opojného moku. Děsilo ho, že netuší, kam zmizel Triam Sulyard.

Z města se znovu ozvalo vyzvánění. Strážci moře už zřejmě vyrazili do hlavního města. Ostatní učedníci se odeberou na Ostrov brků, vyvýšené místo ve Slunečním moři, kde se uchovávalo veškeré vědění o dracích. Niclays několikrát psal hisanskému guvernérovi o povolení vstupu na ostrov, ale jeho žádost byla vždycky rezolutně zamítnuta. Ostrov brků nebyl určen nepovolaným osobám.

Přesto však klíčem k jeho úspěchu mohli být právě draci. Někteří žijí tisíce let, takže musejí mít v těle něco, co jim umožňuje neustálou obnovu sil.

Jenže draci už nejsou, co bývali, povzdechl si v duchu Niclays. Legendy z Východu jim přisuzovaly tajemné dovednosti jako například schopnost měnit podobu či vytvářet sny. Tyto schopnosti ovšem naposledy předvedli v době po skončení Velikého žalu. Tenkrát jedné noci přeletěla přes oblohu kometa, a zatímco wyrmové po celém světě upadli do tvrdého spánku, draci z Východu naopak nabyli větší síly, než jakou kdy za uplynulá století vládli.

Ted' jejich moc zase zeslábla — a přesto žijí. Dokonalé ztělesnění elixíru mládí.

Nedá se říct, že by tato teorie byla Niclaysovi moc platná. Naopak — když si to uvědomil, ocitlo se jeho dílo ve slepé uličce. Ostrované považovali draky za posvátné. V důsledku toho se jakékoli obchodování s libovolnou substancí pocházející z jejich těla trestalo zvlášť vleklou a ohavnou smrtí. A tu byli ochotni riskovat jedině piráti.

Se zaťatými zuby a otupující bolestí hlavy se Niclays vybelhal z dílny. Jakmile vstoupil do pokoje na rohož, strnul s pusou dokořán.

U krbu seděl Triam Sulyard, promáčený na kůži.

„U poklopce Svatého...“ vydechl Niclays užasle. „Sulyarde!“

Mladík se zatvářil dotčeně. „Neměl byste brát intimní místa Svatého nadarmo.“

„Sklapni,“ vyštěkl na něj Niclays, kterému bušilo srdce jako splašené. „Tak tomu říkám z pekla štěstí. Jestli jsi našel způsob, jak se odsud dostat, tak to hned vyklop.“

„Pokusil jsem se zmizet,“ řekl Sulyard. „Podařilo se mi vyhnout se strážím a vyklouznout z domu, jenže u brány stály další. Tak jsem se ponořil do vody a čekal schovaný pod mostem, dokud ten východní rytíř neodejde.“

„Vrchní velitel není žádný rytíř, ty hlupáku,“ zavrčel otráveně Niclays. „U Svatého, proč ses sem vracel? Co jsem komu udělal, že ses tady musel objevit a ohrozit i to málo, co mi ještě ze života zbývá?“ Odmlčel se. „No, radši na to neodpovídej.“

Sulyard mlčel. Niclays kolem něj vztekle prošel a začal rozdělovat oheň.

„Doktore Roosi,“ oslovil ho Sulyard po chvílce váhání. „Proč je Orisima tak ostře strážena?“

„Protože na Seiiki nesmí pod hrozbou smrti vstoupit žádný cizinec. A Seiikinci odsud naopak nemohou odjet.“ Niclays zavěsil konvici nad krb. „Nechávají nás tady, aby s námi mohli obchodovat a nasávat kousky mentského vědění. Můžeme Válečnickovi poskytnout aspoň mlhavou představu o druhé straně Propasti, nesmíme ovšem překročit hranici Orisimy ani šířit mezi Seiikince kacířské učení.“

„Kacířským učením myslíte například Šest ctností?“

„Přesně tak. Pochopitelně taky cizince podezřívají ze šíření dračího moru neboli rudé nemoci, jak tomu říkají. Kdybyste si dal tu práci a trochu si před příjezdem sem všechno nastudoval...“

„Ale když je požádáme o pomoc, určitě nám budou naslouchat,“ namítl Sulyard přesvědčeně. „Když jsem se teď ukrýval, napadlo mě, že bych se prostě mohl nechat dopadnout, aby mě odvezli do hlavního města.“ Zdálo se, že si nevšiml zděšeného pohledu, kterým ho Niclays počastoval.

„Já prostě musím mluvit s Válečnickem, doktore Roosi. Kdybyste jen vyslechl, proč jsem sem přijel...“

„Jak jsem řekl,“ přerušil ho Niclays příkře, „o vaši misi se vůbec nezajímám, pane Sulyarde.“

„Ale Říše ctností je v ohrožení. Celý svět je v ohrožení,“ naléhal Sulyard. „Královna Sabran potřebuje naši pomoc.“

„Hrozí jí asi nějaké příšerné nebezpečí, co?“ poznamenal Niclays a snažil se, aby to neznělo moc potěšeně. „Je snad dokonce její život v ohrožení?“

„Ano, doktore Roosi. A já znám způsob, jak ji zachránit.“

„Nejbohatší žena Západu uctívaná třemi zeměmi potřebuje, aby ji zachránil nějaký sluha. To je fascinující.“ Niclays si povzdechl. „Tak dobrá, Sulyarde. Vyhovím vám. Osvětlete mi, jak hodláte královnu Sabran ušetřit toho blíže neurčeného nebezpečí.“

„Tím, že požádám o pomoc Východ,“ řekl rozhodně Sulyard. „Válečník ze Seiiki musí Jejímu Veličenstvu poslat na pomoc své draky. Mám v úmyslu ho k tomu přimět. Je třeba pomoci Říši ctností zničit dračí bestie dřív, než plně procitnou. Dřív, než...“

„Počkejte, Sulyarde,“ vpadl mu do řeči Niclays. „Chcete snad říct, že vám jde o spojenectví mezi Inysem a Seiiki?“

„Nejen mezi Inysem a Seiiki, doktore Roosi. Mezi Říší ctností a Východem.“

Niclaysovi chvíli trvalo, než si uvědomil, co právě slyšel. Zacukalo mu v koutku úst. Když se Sulyard dál tvářil vážně jako kněz ve svatyni, zaklonil Niclays hlavu a rozesmál se.

„Tak to je úžasné. Ohromné,“ prohlásil. Sulyard se na něj překvapeně podíval. „Ach, Sulyarde, díky vám jsem se dneska královsky pobavil. Děkuji.“

„To není žádný vtip, doktore Roosi,“ namítl Sulyard pobouřeně.

„Právě že je, milý chlapče. Myslíte si, že sám dokážete zneplatnit Velký výnos, zákon, který existuje už pět set let, jen tím, že o něco hezky požádáte. Jste vážně ještě mladíček,“ řekl Niclays a ještě jednou se zasmál. „A jaké máte v tomhle nádherném záměru spojence, smím-li se tázat?“

„Vím, že se mi vysmíváte, pane,“ vykřikl Sulyard, „ale mojí dámě se vysmívat nebudete. Je to žena, za niž bych položil život, avšak jejíž jméno vám nemohu sdělit. Žena, která je světlem mého života, dechem v mé hrudi, sluncem mého...“

„Ano, dobře, to úplně stačí. A ona nechtěla plout na Seiiki s vámi?“

„Měli jsme v úmyslu odplout spolu. Když jsem však v zimě navštívil v Perchlingu svou matku, náhodou jsem se seznámil s jednou mořeplavkyní. A ta mi nabídla místo na lodi plující do Seiiki.“ Svěsil ramena. „Poslal jsem své dámě ke dvoru dopis... Modlím se, aby pochopila. Aby mi odpustila.“

Už tomu bylo hodně dlouho, co si Niclays naposledy užíval dvorní drby. Uvědomil si, že po nich úplně baží, což jen vypovídalo o tom, jak moc se na Orisimě nudí. Nalil dva šálky vrbového čaje, posadil se na rohože a natáhl před sebe bolavé nohy. „Ta dáma je vaše snoubenka, jestli to dobře chápu.“

„Moje družka.“ Roztáhl rozpraskané rty do úsměvu. „Dali jsme si družský slib.“

„Předpokládám, že Sabran vašemu svazku požehnala.“

Sulyard se začervenál. „My... my jsme Její Veličenstvo o svolení nepožádali. Nikdo o našem sňatku neví.“

Ten hoch je odváznější, než se zdá, pomyslel si Niclays. Ty, kteří byli oddáni tajně, Sabran krutě trestala. Tím se lišila od zesnulé Královny matky, která měla pro trochu romantiky slabost.

„Vaše dáma je nejspíš nízkého původu, když jste si ji musel brát tajně,“ uvažoval Niclays nahlas.

„Kdepak! Moje dáma je urozeného rodu. Je jemná jako ten nejsladší med, krásná jako podzimní...“

„U Svatého, to stačí. Už mě z vás začíná bolet hlava,“ utnul jeho ódu Niclays. Je s podivem, že ten chlapec vydržel v Sabranině blízkosti, aniž mu nechala vyříznout jazyk. „Kolik vám je přesně let, Sulyarde?“

„Osmnáct.“

„Takže jste dospělý muž. Dost starý na to, abyste věděl, že za každým snem není radno jít, zejména ne za takovým, který se zrodil v prachových příkrývkách lásky. Kdyby vás našel vrchní velitel, odvedl by vás k hisanskému guvernérovi. Nedostal byste se k Válečníkovi.“ Usrkl čaje. „Zase se na to zkusím podívat vašimi očima, Sulyarde. Jestli je podle vás Sabran v ohrožení — v takovém ohrožení, že potřebuje pomoc od Seiiki, o čemž pochybuju —, tak proč jí o tom prostě neříct?“

Sulyard zaváhal.

„Její Veličenstvo ke své škodě Východu nedůvěřuje,“ řekl nakonec, „a přitom pomoc může přijít jedině odtud. I kdyby se o hrozícím nebezpečí dozvěděla, a k tomu nejspíš brzy dojde, hrdost jí nikdy nedovolí požádat Východ o pomoc. Truyde říkala, že kdyby se mi v této věci podařilo promluvit s Válečníkem, možná by si Sabran uvědomila...“

„Truyde...“

Niclaysovi se roztřáslly ruce, v nichž držel šálek čaje.

„Truyde,“ zašeptal. „Snad ne... Snad ne Truyde utt Zeedeurová, dcera lorda Oscarda?“

Sulyard zůstal jako opařený.

„Doktore Roosi,“ vykoktal s největším úsilím, „její jméno musí zůstat jen mezi námi.“

Niclays se neovládl a znovu se rozesmál. Tentokrát však měl jeho smích poněkud šílený nádech.

„Tak to mě podržte,“ vykřikl, „vy jste tedy manžilek k pohledání, pane Sulyarde! Nejdřív si bez královského svolení tajně vezmete markýzu ze Zeedeuru, což jí může úplně zničit pověst. Pak ji opustíte a nakonec neopatrně vyzradíte její jméno člověku, který se dobře znal s jejím dědečkem.“ Niclays si otřel oči cípem rukávu a vypadal, že to s ním každou chvíli sekne. „Samé činy, které si vpravdě zaslouhují její lásku. Co mi povíte dál — snad že jste ji ještě k tomu zanechal samodruhou?“

„Ne, to ne...“ Sulyard padl před Niclaysem na kolena. „Zapřísahám vás, doktore Roosi, neprozrazujte naše provinění. Já vím, že její lásky nejsem hoden, ale... já Truyde miluji. Moje duše strádá.“

Niclays ho znechuceně odstrčil nohou. Jeho duše zase strádala tím, že si Truyde vybrala za životního druhu takovou inyskou bábovku.

„Její jméno nikomu prozrazovat nebudu, tím si můžete být jistý,“ utrousil a Sulyard se rozeštkal ještě zoufaleji. „Je dědičkou zeedeurského vévodství, pochází z krve Vattenů. Modlím se, aby si jednoho dne vzala někoho s charakterem.“ Opřel se v židli. „Kromě toho i kdybych napsal knížeti Leovartovi a sdělil mu, že byla lady Truyde tajně oddána s někým pod její úroveň, pošta by šla lodí přes Propast celé týdny. Tou dobou už Truyde zapomene, že jste kdy existoval.“

Sulyard přestal popotahovat a namáhavě ze sebe vypravil: „Kníže Leovart je mrtev.“

Nejvyšší kníže Mentendonu. Jediný člověk, který se Niclaysovi na Orisimě snažil pomáhat.

„Tak tím se vysvětluje, proč mi neodpovídá na dopisy,“ pronesl nepřítomně Niclays a usrkl ze šálku čaj. „Kdy se to stalo?“

„Před necelým rokem, doktore Roosi. Uhořel ve svém loveckém zámečku, který na prach spálil nějaký wyvern.“

Při vzpomínce na Leovarta Niclayse bodlo u srdce. Místodržící Orisimyo o jeho smrti nepochybně věděla, ale rozhodla se o ní mlčet.

„Ach tak... A kdo teď vládne Mentendonu?“

„Kníže Aubrecht.“

Aubrecht. Niclays si ho pamatoval jako uzavřeného mladíka, jehož zajímaly hlavně modlitební knížky. V době, kdy jeho strýc Edvart zemřel v důsledku potivé horečky, bylo rozhodnuto, že nejdříve bude vládnout Leovart, strýc zesnulého knížete, aby křehkému Aubrechtovi ukázal směr. Jakmile však Leovart dosedl na trůn, našel si vždycky spoustu výmluv, proč ještě není čas ho mladému princovi uvolnit.

Teď tedy Aubrecht zaujal své právoplatné postavení. Aby ovšem dokázal vládnout Mentendonu, bude potřebovat železnou vůli.

Niclays raději rychle odvedl myšlenky od domova, aby jim úplně nepropadl. Sulyard na něj stále upíral pohled a tváře měl zrudlé.

„Vraťte se domů, Sulyarde,“ řekl mu Niclays. „Až připluje náklad z Mentendonu, zkuste se načerno nalodit. Jděte za Truyde a utečte spolu do Mléčné laguny, nebo kam dneska milenci utíkají.“ Když Sulyard otevřel ústa, aby něco řekl, Niclays dodal: „Věřte mi, tady vás nečeká nic než smrt.“

„Ale můj úkol...“

„Každému není dáno dokončit jeho velké dílo.“

Sulyard zmlkl. Niclays si sundal brýle a rukávem je vyčistil.

„K vaší královně žádnou lásku nechovám. Upřímně řečeno ji přímo nesnáším,“ řekl pak a Sulyard sebou při těch slovech trhl. „Přesto pochybuju, že by si Sabran přála, aby kvůli ní zemřel osmnáctiletý neurozený mladíček ode dvora.“ Zachvěl se mu hlas. „Odejďte odsud, Triame. A vyřídte ode mě Truyde, že se má přestat angažovat v záležitostech, které ji mohou zničit.“

Sulyard sklopil zrak.

„Odpusťte mi, doktore Roosi, jenže to já nemůžu,“ řekl. „Musím tady zůstat.“

Niclays na něj unaveně pohlédl. „A co tu hodláte dělat?“

„Najdu nějaký způsob, jak se se svou věcí dostat před Válečnicka... Vás už do toho nebudu zatahovat.“

„Už tím, že jste v mém v domě, jste mě do toho zatáhl tak, že můžu přijít o hlavu.“

Sulyard zaťal zuby, ale nic neřekl. Niclays nesouhlasně našpulil ústa. „Připadáte mi jako zbožný člověk, pane Sulyarde,“ řekl. „Radím vám, modlete se. Modlete se, ať sem do doby, než dorazí náklad mentského zboží, nepřijdou slídit strážé. Mezitím budete mít dost času, abyste přišel k rozumu. Pokud přežijeme těch pár dnů, než loď připluje, dám se snad znovu na modlení i já.“

6

Západ

Pokud se inyská královna vyhnula Hodovnímu domu, což se stávalo poměrně často, večerela v královském předpokoji. Dnes ke stolu přizvala Ead a Linoru, což byla pocta vyhrazená většinou pouze třem komorným královské ložnice, které s ní směly sdílet i lože.

Margret zase sužovala její obvyklá migréna — drtič lebky, jak to v nadšázce nazývala. Většinou nedopustila, aby ji bolest hlavy omezovala v pracovních povinnostech, jenže teď nejspíš všechno ještě zhoršoval strach o Lotha.

Navzdory letnímu horku praskal v krbu předpokoje oheň. Hovor běžel, ale Ead zatím nikdo neoslovil.

Někdy měla pocit, že ostatní dívky její tajemství cítí. Jako by tušily, že sem ke dvoru nepřijela jen proto, aby se stala dvorní družičkou.

Jako by věděly o Převorství.

„Co říkáte jeho očím, Ros?“

Sabran upřeně hleděla na miniaturní podobenku v dlani. Ta už obešla všechny ženy a každá z nich ji podrobně prozkoumala. Teď ji znovu dostala do ruky Roslain Crestová a upřeně na ni hleděla.

První dáma královského předpokoje a právoplatná dědička titulu Vévodkyně spravedlnosti se narodila pouhých šest dní před Sabran. Její bleďý obličej s modrými očima lemovaly husté vlasy barvy melasy. Chodila vždycky oblečená podle poslední módy a po boku královny strávila prakticky celý život. Její matka bývala hlavní dámou královského předpokoje ve službách královny Rosarian.

„Jeho oči na mě působí dobře, Vaše Veličenstvo,“ sdělila Roslain královně svůj úsudek. „Jsou laskavé.“

„Připadá mi, že je má trochu moc blízko u sebe,“ uvažovala Sabran nahlas. „Trochu mi tím připomíná myš.“

Linora se svým obvyklým delikátním způsobem uchichtla.

„Lepší myš než nějaké dravé zvíře,“ usmála se Roslain na královnu. „Pokud se s vámi chce oženit, je třeba, aby si byl vědom svého postavení. On není potomkem Svatého.“

Sabran ji poplácala po dlani. „Jak to, že vždycky dokážete říct něco tak moudrého?“

„Naslouchám vám, Vaše Veličenstvo.“

„Ale v tomhle případě nenasloucháte svojí babičce,“ upřela na ni Sabran pohled. „Lady Igrain je přesvědčená, že Mentendon bude Inys vykořisťovat. A že by Lievelyn neměl obchodovat se Seiiki. Prý o tom hodlá promluvit na příštím shromáždění Rady ctností.“

„Moje urozená babička má o vás starost. To ji vede až k přehnané opatrnosti.“ Roslain si přisedla blíže ke královně. „Vím, že dává přednost náčelníkovi z Askrdalů. Je bohatý a zbožný. Je to podle ní bezpečnější volba. A chápu i její obavy ohledně Lievelyna.“

„Ale?“

Roslain se neznatelně usmála. „Myslím, že by se slušelo dát novému Rudému knížeti šanci.“

„Souhlasím.“ Katryen ležela na lenošce a listovala sbírkou veršů. „K nabádání a varování máte Radu ctností, ovšem vaše dámy vám mají v takovýchto věcech spíš dodávat odvahu.“

Linora, která seděla vedle Ead, nasávala každé slovo rozhovoru přímo s urputným soustředěním.

„Slečno Duryanová,“ otočila se Sabran zničehonic k Ead. „Jaký dojem dělá tvář knížete Aubrechta na vás?“

Všechny oči se upřely na Ead. Ta pomalu položila jídelní nůž na stůl. „Vy žádáte o názor mě, Výsosti?“

„Ledaže by tu byla nějaká jiná slečna Duryanová.“

Nikdo se nezasmál. Zavládlo úplné ticho a Roslain podala Ead miniaturní podobenku.

Ead se zkoumavě zahleděla na obličej Rudého knížete. Vysoké lícní kosti. Uhlazené vlasy barvy mědi. Nad tmavýma očima výrazné obočí, ostře kontrastující s bledostí tváří. Ústa měl stažená do poněkud přísného výrazu, ale celkově jeho obličej působil příjemně.

Podobenka však může klamat. Dá se čekat, že malíř vypočítá panovníka lichotivěji, než jak vypadá ve skutečnosti.

„Je docela pohledný,“ uzavřela své zkoumání Ead.

„To je dost chabá chvála,“ řekla Sabran a usrkla z poháru. „Soudíte přísněji než mé ostatní dámy, slečno Duryanová. Jsou snad muži v Ersyru hezčí než kníže Livelyn?“

„Vypadají jinak, Vaše Veličenstvo.“ Ead se odmlčela a pak dodala. „Nepřipomínají tolik myši.“

Královna na ni upřela pohled, z něhož nešlo nic vyčíst. Ead se zdálo, že možná přestřelila. Vyčítavý pohled, který na ni vrhla Katryen, její obavu jen potvrdil.

„Máte lehký krok a hbitý jazyk.“ Inyská královna se pohodlněji opřela v židli. „Od vašeho příchodu ke dvoru jsme neměly mnoho příležitostí k rozhovoru. Už je to dlouhá doba, co jste přijela, tuším šest let.“

„Osm, Vaše Výsosti.“

Roslain po ní střelila varovným pohledem. Opravovat dědičku Svatého nepatřilo k dobrým mravům.

„Jistě, osm,“ zopakovala pouze Sabran. „Povězte mi, píše vám někdy velvyslanec uq-Ispad?“

„Moc často ne, paní. Jeho Excellence má na práci jiné věci.“

„Například šířit kacírství.“

Ead upřela pohled na zem. „Velvyslanec je oddaným následovníkem Jitřního pěvce, Výsosti.“

„Což vy už samozřejmě nejste,“ podotkla Sabran a Ead sklopila hlavu ještě níž. „Lady Arbella říkala, že se často chodíte modlit do svatyně.“

Pro Ead bylo záhadou, kdy a jak lady Arbella tyhle věci královně sděluje, protože to vypadalo, že vůbec nemluví.

„Šest ctností je úžasná věrouka, Výsosti,“ řekla Ead, „a není možné se jí nedržet, když mezi námi chodí přímá potomkyně Svatého.“

To byla pochopitelně lež. V srdci jí stejně vášnivě jako dřív hořela pravá víra, víra v Matku.

„O mých předcích se v Eryru určitě leccos vypráví,“ řekla Sabran. „Zvláště o Panně.“

„Ano, paní. Na Jihu na ni vzpomínají jako na nejmoudřejší a nejobětavější ženu své doby.“

Na Cleolind Onjenyu se na Jihu vzpomínalo také jako na největší bojovnici všech dob, jenže tomu by tady v Inysu nikdo neuvěřil. Místní lidé věřili zkazkám o tom, že se musela nechat zachránit.

Pro Ead nebyla Cleolind Pannou.

Byla pro ni Matkou.

„Lady Oliva se onehdy zmínila, že slečna Duryanová je rozená vypravěčka,“ prohodila Roslain a upřela na Ead chladný pohled. „Co kdybyste nám vyprávěla příběh o Svatém a Panně tak, jak vás ho učili na Jihu, slečno?“

Ead vycítila past. Inysané málokdy stáli o to, aby jim někdo něco vylíčil z jiného úhlu pohledu, natož pak jejich nejposvátnější příběh. Roslain počítala s tím, že Ead šlápne vedle.

„Moje paní,“ namítla Ead, „ten příběh nedokáže nikdo vyprávět lépe než služebník svatyně. V každém případě ho uslyšíme zítra při...“

„Uslyšíme ho teď,“ přerušila ji Sabran. „Vzhledem k tomu, že se probouzejí k životu další a další wyrmové, mohl by tento příběh ukonejšit obavy mých dam.“

V nastalém tichu se ozývalo jen praskání ohně. Ead měla pocit, jako by se mezi ní a Sabran napínalo nějaké neviditelné vlákno. Nakonec vstala a posadila se do křesla u krbu — do křesla pro vypravěče.

„Jak si přejete, Výsosti,“ řekla a uhladila si sukně. „Odkud mám začít?“

„Od narození Bezejmenného,“ řekla Sabran. „Od toho, jak se úhlavní nepřítel vynořil z Hory děsu.“

Dámy se přimkly těsněji k sobě a Katryen vzala královnu za ruku. Ead se nadechla, aby zklidnila rozrušení ve svém nitru. Kdyby příběh vyprávěla popravdě, nepochybně by skončila na hranici.

Musí ho vyprávět tak, jak ho slychá denně ve svatyni. V jeho zmrzačené podobě.

V polovičaté podobě.

„V hloubi tohoto světa se nachází Ohnivé luno,“ začala. „Před více než tisíci lety se najednou tekutá láva začala hýbat a zformovala se do podoby strašlivého netvora nevýslovné síly — podobně jako když meč získá ukutím svůj tvar. Místo mateřského mléka sál netvor oheň z Lúna a jeho žízeň po něm byla neuhasitelná. Pil ho tak dlouho, až se jeho srdce proměnilo v ohnivou, vše spalující výheň.“

Katryen se zachvěla.

„Tahle nestvůra, tenhle wyrm byl záhy příliš velký na to, aby mohl v Lúně zůstat. Toužil použít křídla, která mu narostla. Prodral se vzhůru, vyletěl vrcholkem mentské hory, které se od té doby říká Hora děsu, a snesl se na svět v záplavě tekutého ohně. Z vršku hory šlehalo rudé blesky. Na město Gulthaga padla temnota a všichni jeho obyvatelé se udusili jedovatým dýmem.“

Ead si usrkla piva, aby svlačila hrdlo, a pak pokračovala.

„Ten dračí netvor, wyrm, toužil dobýt a zničit všechno, co mu přišlo do cesty. Letěl na jih do Lasie, kde velkému království vládla dynastie Onjenyu, a usadil se poblíž jejího sídla v Yikale. Bezejmenný netvor navíc roznášel strašlivou nemoc — mor, s jakým se lidstvo dosud nikdy neseťkalo. Nakaženým začala v žilách hořet krev a nakonec podlehli šílenství. Obyvatelé Yikaly si wyrma drželi od těla tím, že mu posílali ovce a voly, jenže Bezejmennému to nikdy nestačilo. Bažil po sladší stravě — lidském mase. A tak lidé každý den losovali a jeden z nich byl vždy vybrán jako oběť.“

V místnosti panovalo hrobové ticho.

„Lasii tenkrát vládl Selinu, Nejvyšší vládce dynastie Onjenyu. Jednoho dne byla za oběť vylosována jeho dcera, princezna Cleolind.“ Ead to jméno vyslovila tiše a s úctou. „Přestože její otec nabízel svým poddaným zlato a šperky a prosil je, aby vybrali někoho jiného, oni byli neústupní. A Cleolind svůj úděl přijala důstojně, protože věděla, že je to spravedlivé.“

Totéž ráno směřoval na koni do Yikaly rytíř z Inyských ostrovů. V té době na těchto ostrovech zuřila válka a vládla na nich pověřivost. Panovala tam řada znesvářených drobných knížat a tamější lidé se chvěli strachy ve stínu hrozných čarodějnic. Přebývalo tam však i nemálo dobrých mužů, kteří přísahali věrnost Rytířským ctnostem. Onen rytíř směřující do Yikaly,“ udělala Ead významnou pauzu, „byl Sir Galian Berethnet.“

Zrádce.

Pod tímhle označením byl dnes znám v mnoha částech Lasie, ovšem o tom neměla Sabran ani tušení.

„Sir Galian se doslechl o teroru vládnoucím v Lasii a chtěl Selinuovi nabídnout své služby. Měl s sebou meč neobyčejné nádhery, jenž slul Ascalon. Když už byl sir Galian téměř před branami Yikaly, spatřil ve stínu stromů plačící pannu. Zeptal se jí na důvod jejího zármutku. ‚Dobrý rytíři, odpověděla Cleolind, ‚máš vpravdě šlechetné srdce, avšak pro své vlastní dobro mě ponech mým modlitbám, neboť můj život se chystá uchvátit zlý drak.‘“

Ead se přičilo, že musí o Matce mluvit takhle, jako by to byla nějaká omdlévající slaboška.

„Onen rytíř,“ pokračovala, „byl pohnut jejími slzami. ‚Krásná paní, řekl, raději bych proklál mečem své vlastní srdce, než bych se musel dívat, jak tvá krev smáčí tuto půdu. Pokud se tvůj lid celou duší oddá Rytířským ctnostem a staneš-li se mou vyvolenou ve svazku družském, vyženu ohavného netvora z těchto končin.‘ Tak zněl rytířův slib.“

Ead se odmlčela, aby nabrala dech. Zničehonic ji na patře zašimrala nečekaná chuť.

Chuť pravdy.

„Cleolind řekla rytíři, aby odjel, protože se cítila uražena podmínkami, které si kladl,“ vypadlo z ní dřív, než se stihla ovládnout, „ale Sir Galian se nenechal odradit. Byl rozhodnut vydobýt si slávu, a tak...“

„To není pravda,“ vpadla jí do řeči Sabran. „Cleolind s jeho podmínkami souhlasila a byla mu za jeho nabídku vděčná.“

„Já jsem to na Jihu slyšela vyprávět takhle,“ namítla Ead, i když jí srdce bušilo jako splašené. „Lady Roslain si přála, abych...“

„A teď vám vaše královna poroučí něco jiného. Odvyprávějte zbytek tak, jak ho vypráví Služebník svatyně.“

„Ano, paní.“

Sabran na Ead kývla, ať pokračuje.

„V boji s Bezejmenným byl sir Galian těžce zraněn. Sebral však v sobě tu největší odvalu a sílu, jaké kdy byl jaký smrtelník schopen, a vrazil netvorovi do útroby svůj meč. Bezejmenný se krvácející a zesláblý odplazil zpět do Ohnivého lůna, kde přebývá dodnes.“

Ead intenzivně cítila, že z ní Sabran nespouští pohled.

„Sir Galian se vrátil i s princeznou na Inyské ostrovy a cestou dal dohromady Posvátnou družinu rytířů. Po návratu byl korunován králem Inysu — nový titul pro novou dobu — a jeho prvním výnosem bylo, že ve své zemi ustanovil jako jediné pravé náboženství víru v Rytířské ctnosti. Dal postavit město Ascalon, pojmenované po meči, jímž osudně zranil Bezejmenného, a právě tam s královnou Cleolind radostně uzavřeli sňatek. Do roka královna povila dceru. A král Galian, nově řečený Svatý, přísahal svému lidu, že dokud budou Inysu vládnout panovníci jeho pokrevní linie, nemůže se Bezejmenný vrátit.“

Pěkný příběh. Inysané ho omílali stále dokola. Až na to, že ho nevyprávěli celý.

Inysané nevěděli, že Bezejmenného nepřemohl Galian, ale sama Cleolind.

A neměli ani tušení o pomerančovníku.

„O pět století později,“ pokračovala Ead tišeji, „se znovu otevřela průrva v Hoře děsu a vypustila další draky, takzvané wyrmy. Nejdříve vyletělo pět nestvůr z rodu olbřímích západních draků, největších a nejkrutějších dračích stvoření. Vedl je Fýredel, nejvěrnější přívrženec Bezejmenného. Ven se vydrali i jejich posluhovači řečení wyvernové, každý z nich rozžhavený ohněm některého z olbřímích západních draků. Wyvernové si udělali hnízda v horách a jeskyních a spářili se s různými tvory. Tak vzniklo pět nestvůrných kříženců: spojením s ptáky vznikla kokatrice, zkřížením s hady vznikli bazilišek a amfiptéra, ze spojení s volem se zrodil ofitaur a spářením s vlkem přišel na svět jakul. A Dračí armáda byla na světě.“

Fýredel toužil vykonat to, co Bezejmenný nedokázal — ovládnout lidstvo. Déle než rok útočil s pomocí Dračí armády na svět. Během této doby, pro niž se ujal název Veliký žal či Smutek věků, se zhroutilo množství velkých impérií. Inyská říše, již tehdy vládla Glorian Třetí, však v onen den, kdy nad Zemí přeletěla kometa, zůstávala stále ještě nepřemožená. Jakmile se kometa objevila, wyrmové rázem znovu upadli do hlubokého spánku a období teroru a krveprolití skončilo. A Bezejmenný do dnešního dne spočívá v hrobce v útrokách Země, kam ho uvrhla posvátná krev Berethnetů.“

Rozhostilo se ticho.

Ead složila ruce do klína a upřela pohled na Sabran. Královnina chladná tvář byla zcela bez výrazu.

„Lady Oliva měla pravdu,“ ozvala se královna po chvíli. „Skutečně máte vypravěčský dar, slečno, mám ovšem podezření, že jste slyšela příliš mnoho zkazek a málo pravdy. Zkuste příště ve svatyni lépe poslouchat.“ Položila pohár na stůl. „Jsem unavená. Dobrou noc, dámy.“

Ead i Linora se zvedly, udělaly pukrle a odešly.

„Pohoršila jste Její Veličenstvo,“ řekla Linora nazlobeně, jakmile byly z doslechu. „Zpočátku jste příběh vyprávěla tak krásně. Proč jste u všech všudy říkala, že Panna Svatého odmítla? Něco takového by žádný služebník svatyně nikdy nevyslovil. To je tedy představa!“

„Je mi líto, jestli jsem Její Veličenstvo pohoršila.“

„Teď nás už možná nikdy nepozve na večeri,“ řekla rozmrzele Linora. „Měla jste se aspoň omluvit. Možná byste se měla častěji modlit k Rytířce dvornosti.“

Pak už Linora našťěstí zmlkla. Když došly k Eadině pokoji, beze slova se rozešly.

Ead si u sebe v pokoji zapálila několik štíhlých svící. Místnost byla malá, ale jen její.

Odepnula si od šatů rukávy a sejmula ozdobný pás. Jakmile byla volná, odhodila spodničku a krinolínu a úplně nakonec korzet.

Noc byla ještě mladá. Ead se posadila k psacímu stolu. Otevřela zásuvku a vytáhla z ní knížku, kterou si vypůjčila od Truyde utt Zeedeurové. Nedokázala číst východní písmo, na knize však byla značka mentského tiskaře. Musela tedy vyjít v době před Velikým žalem, kdy se ještě literatura z Východu směla v Říši ctností číst. Truyde je zjevně počínající kacírka, když ji fascinují země, kde se na výsluní lidského modloslužebnictví vyhřívají wyrmové.

Na zadní předsádce bylo poměrně čerstvým inkoustem napsáno kurdlinkovým rukopisem jméno.

Niclays.

Ead si začala zaplétat vlasy a přitom přemýšlela. V Mentendonu to bylo poměrně běžné jméno, vybavila si však, že když sem přijela, působil u dvora jakýsi Niclays Roos. S vynikajícími výsledky vystudoval anatomii na Brygstadské univerzitě a šuškal se o něm, že se věnuje alchymii.

Pamatovala si ho jako veselého břichatého chlapíka, který si jí na rozdíl od ostatních všiml a choval se k ní vlídně. Pak došlo k nějakému incidentu, který vyústil v jeho odjezd z Inysu, ačkoli přesný důvod jeho odchodu zůstal přísně střeženým tajemstvím.

V tichu naslouchala svému tělu. Posledně ji ten hrdlořez málem předběhl — chybělo málo a byl v královské ložnici dřív než ona. Záblesk svého ochrany pocítila, až když bylo málem pozdě.

Siden v jejích žilách slábl. Ochrany, které jeho prostřednictvím vytvářela, udržovaly Sabran v bezpečí už několik let, jenže teď její siden skomíral jako dohořívající svíčka. Siden, dar pomerančovníku, kouzlo vzniklé spojením ohně, dřeva a země. Inysané to kvůli typickému nedostatku dřevitipu nazývali čarodějnictvím. Jejich představy o kouzlech se zrodily ze strachu před něčím, co se vymykalo jejich chápání.

Margret jí jednou vysvětlila, proč se Inysané tolik bojí kouzel. Na zdejších ostrovech se traduje pověst, která se dodnes vypráví dětem na Severu, příběh o bytosti jménem Lesní paní. Její jméno se v běhu času z příběhů vytratilo, ale strach z jejích kouzel a zlovůle se Inysanům zaryl pod kůži a předával se z generace na generaci. Ani Margret, která si ve většině věcí zachovávala zdravý úsudek, o Lesní paní nechtěla mluvit.

Ead zvedla ruku. Sebrala všechnu sílu a v konečcích prstů se jí zamihotalo nazlátlé světlo. To v Lasii, dokud ještě byla v blízkosti pomerančovníku, jí siden v žilách zářil jako roztavené sklo.

Jenže pak ji Převorka poslala sem, aby chránila Sabran. Jestli ty dlouhé roky odloučení uhasí její schopnosti nadobro, bude královna zranitelná. Jediným způsobem, jak ji ochránit, by pak bylo spát po jejím boku, ovšem tato výsada náležela jen komorným královské ložnice. A Ead rozhodně nepatřila ke královniným oblíbenkyním.

Když při večeři vyprávěla příběh, ztratila nad sebou na chvíli kontrolu. Za ta léta se naučila hrát hru, pronášet inyské lži a odříkávat inyské modlitby, ale vyprávět celý ten zprzněný příběh, to už bylo skoro nad její síly. Možná jí ta chvilka vzdoru přijde draho a ztratí kvůli ní šanci na povýšení, přesto si jí nedokázala vyčítat.

Zastrčila si pod paži knížku a dopisy, vylezla na opěradlo židle a zatlačila na ozdobnou stropní desku. Ta se uvolnila a Ead ji odsunula stranou. Odhalil se výklenek, kde měla schovaný luk; teď do něj vsunula i knížku